Convergența cu China. Partea I: Da, Vestul devine tot mai asemănător cu China. Iată și motivul real.

CrossRoads Uncategorized septembrie 12, 2023septembrie 14, 2023 6 minute

de N.S. Lyons

Mă rog, de fapt…

Chiar cred că e articolul cel mai important pe care l-am scris vreodată. A se citi cu un pahar de tărie alături. – N.S. Lyons

„Disputele și tensiunile dintre Statele Unite și China n-au fost nicicând mai mari. Lumea întreagă se desparte între blocurile acestor două superputeri opuse una celeilalte. Se întrevăd zorii unui nou Război Rece, din care nu lipsește elementul unei înfruntări ideologice globale: «lupta dintre democrație și autocrație». Libertatea este amenințată. Viitorul guvernanței globale va fi determinat de învingătorul din această competiție prelungită între două sisteme politice și economice fundamental opuse – dacă nu cumva un război «fierbinte» tranșează chestiunea de timpuriu, cu o luptă catastrofală până la moarte, cam la fel cum democrația liberală s-a luptat odată cu fascismul.“

Aceasta este narațiunea simplă și facilă a momentului nostru prezent. În unele privințe, concordă cu realitatea: o competiție geopolitică realmente stă să dea în clocot, sub forma unei confruntări fățișe. Dar, în același timp, este fundamental superficială și inducătoare în eroare: când vine vorba de chestiunile politice cu adevărat fundamentale, China și Statele Unite nu sunt divergente, ci converg spre a semăna tot mai mult una cu cealaltă.

De fapt, eu pot deja să prezic cine va fi învingătorul, pregătit să aibă câștig de cauză în această întrecere epocală dintre cele două sisteme naționale care se opun cu ferocitate unul celuilalt. În acest sistem care va triumfa curând…

În ciuda retoricii ce propovăduiește egalitarismul și „democrația“, clasa conducătoare, elita, are un profund sentiment de neîncredere și teamă față de poporul peste care domnește. Membrii acestei elite s-au concentrat într-un corp politic oligarhic și separat, având ca primă prioritate să-și păstreze poziția conducătoare și propria agendă de interese comune. Copleșiți de anxietate, se străduiesc tot timpul să-și maximiezeze controlul asupra maselor, inventând motive raționale pentru o necesitate de a păstra cu forța stabilitatea, în fața unor amenințări și pericole venite din interior și din exterior. Totul are caracter de „situație de urgență“. „Siguranța“ și „securitatea“ au devenit cuvintele de ordine ale statului și ale societății în general.

Această obsesie a elitei în privința controlului se vede accelerată de o credință în „managementul științific“, respectiv capacitatea de a înțelege, de a organiza și de a administra toate sistemele complexe ale societății ca pe o mașină, cu ajutorul principiilor științifice și al tehnologiei. Cunoștințele experte despre cum se face acest lucru sunt considerate proprietatea unică și patrimonială a avangardei elitei. Ideologic vorbind, această elită este profund materialistă și *ostilă pe față* religiei organizate, care inhibă controlul statului și îi opune rezistență.

Membrii elitei văd ființele umane ca pe niște mașini ce pot fi programate, și, convinși că omul de pe stradă este o creatură imprevizibilă și prea stupidă, prea irațională și prea violentă ca să se poată conduce singură, își propun să-l programeze în mod constant și să-l înlocuiască cu un model mai bun, prin inginerie – fie ea socială sau biologică. Sunt implementate sisteme complexe de supraveghere, de propagandă și de coerciție, ca să-l îmboldească ferm (sau să-l împingă fără menajamente) pe omul obișnuit în rând cu ceilalți. Comunitățile și tradițiile culturale care rezistă în fața acestui proiect sunt dezmembrate. Ideile dăunător contrare sunt sistematic cenzurate, nu cumva să ducă la expunere periculoasă. Puterea de guvernare a fost constant elevată, centralizată și distribuită unei birocrații tehnocrate și neîngrădite de nicio răspundere în fața publicului.

Toate acestea se văd justificate de o dialectică ideologică utopică a progresului și inevitabilității istorice. Cei mai bine armonizați cu „mersul înainte ale istoriei“ (adică interesele elitei) sunt prezentați ca o clasă superioară, din punct de vedere moral și intelectual, elementelor reacționare "înapoiate". Numai anumite opinii primesc ștampila de „științifice“ și „corecte“, deși acestea se pot schimba oricând, la primul capriciu politic. Un economism care pune preț doar pe ce se poate cuantifica repede și ușor, predomină ca unică stea călăuzitoare morală, iar eficiența fără nicio piedică este preamărită drept cel mai valoros bine comun; individul este încurajat să-și îndeplinească rolul ce i s-a atribuit, de consumator docil și rotiță în angrenajul mașinii, și nu de cetățean autonom care își ia singur deciziile. Statul intervine regulat pentru a stimula și a gestiona cererea de consum și pentru a reglementa și a ghida strategic producția industrială, iar sectorul corporatist s-a contopit în mare măsură cu statul. Favoritismul „de cumetrie“ a devenit endemic.

Mesajele politice și narațiunile ideologice comunicate neîncetat și implacabil au ajuns să sufoce toate sferele vieții, iar disidența este urmărită și pedepsită. Cultura, în mare parte, stagnează. Dezrădăcinați, mânați ca vitele și vânați ca sălbăticiunile, oamenii sunt atomizați și încrederea socială a scăzut la un nivel foarte jos. Realitatea însăși pare deseori încețoșată și incertă. Demoralizați, unii acceptă cu recunoștință orice fel de siguranță le oferă statul, ca pe o binecuvântare. În același timp, mulți cetățeni presupun în mod automat că orice spune regimul trebuie să fie o minciună. Oficialitatea în general este o tragicomedie kafkiană a absurdului, ceva ce oamenii normali nu pot face altceva decât să îndure cu stoicism. Și totuși, an de an, presiunea în direcția conformării continuă să fie ridicată și mai sus…

Ce țară vedeți descrisă în pasajele de mai sus? Dacă nu prea vă puteți da seama, ei bine, tocmai asta e și problema. Pentru mulți cetățeni din Vest, sistemele de guvernare în care trăim par să semene din ce în ce mai mult, și mai stânjenitor, cu ceea se oferă în Republica Populară Chineză.

Există și limite ale acestei asemănări, firește: Partidul Comunist Chinez este un regim brutal care în trecut a ucis zeci de milioane de oameni din propriul popor, și continuă să domnească peste el cu o mână de fier. A spune că Statele Unite sau oricare altă țară occidentală are o natură identică cu a Chinei ar fi de domeniul ridicolului.

Și totuși, eu voi afirma cu argumente că elementele comune sunt realmente în creștere și că nu este nicio iluzie, nicio coincidență și nicio conspirație – ci produsul acelorași forțe sistemice profunde și al rădăcinilor lor ideologice fundamentale. A susține că noi suntem la fel ca și China sau chiar și numai că ne transformăm într-un fel de Chină (după cum, recunosc, am dat de înțeles în titlul de mai sus), ar fi de fapt doar o momeală politică de atras clicuri pe Internet. Realitatea este mai complicată, dar cu nimic mai puțin tulburătoare: *atât* China, *cât și* Vestul, fiecare în modurile sale proprii și în ritmul propriu, dar din aceleași motive, *converg din direcții diferite către același punct*: același sistem încă nematerializat în totalitate, al guvernării tehno-administrative totalizante. Deși China și Vestul rămân diferite, deosebirea dintre ele nu mai ține de tipologie, ci de grad. China pur și simplu se află ceva mai departe decât noi pe calea către același viitor.

Dar cum ar trebui să descriem această formă de guvernare care a început deja să-și înfășoare tentaculele în jurul lumii de azi, inclusiv aici, în Statele Unite? Mulți dintre noi au început de acum să-și dea seama că, oricum s-ar numi în ce trăim noi astăzi, cu siguranță nu este „democrație liberală". Bun, și atunci ce este? Ca să putem răspunde la această întrebare, și ca să putem realmente să explicăm Convergența cu China, va trebui să începem cu un curs-fulger despre ascensiunea și natura regimului managerial tehnocrat din Vest.

Va urma

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Convergența cu China. Partea a II-a: Regimul Managerial

CrossRoads Uncategorized septembrie 14, 2023septembrie 15, 2023 11 minute
de N.S. Lyons

„Trebuie să te lupți tot timpul, ca să vezi ce ai în fața ochilor.“ – George Orwell

Cândva, pe la jumătatea secolului al XIX-lea, o revoluție în preocupările omenești din societate a început să aibă loc, desfășurându-se în paralel cu Revoluția Industrială și folosindu-se de ea. Aceasta a fost o revoluție *de masă* și *de scară*, care a răsturnat cu susul în jos aproape toate domeniile de activitate umană și a reorganizat rapid civilizația, mai întâi în Vest și apoi pe tot cuprinsul lumii: limitele de timp și spațiu impuse de geografie au fost măturate la o parte de noi tehnologii ale comunicării și transportului; populații mult sporite au dat năvală și au făcut să se întindă până departe vaste centre urbane; mase de muncitori au început să trudească în fabrici imense, iar apoi în clădiri de birouri, croindu-și drum cu greu prin maldăre de hârtii cu care încercau să țină socoteală tuturor lucrurilor; în politică, noi ocazii au apărut pentru cei ce se pricepeau să pună mâna pe voturile și puterea în creștere a maselor, dar și noi dificultăți în a le satisface acestora nevoile și dorințele crescânde. În guvernare, în afaceri, în educație și în aproape oricare altă sferă a vieții, noi metode și tehnici de organizare au apărut pentru a gestiona complexitățile în creștere aduse de dimensiunea masei și anvergurii: statul birocratic de masă, armata permanentă de masă, corporația de masă, mijloacele de comunicare în masă, educația publică de masă și așa mai departe. Aceasta a fost ***revoluția managerială***. [Sintetizez din James Burnham, George Orwell, Samuel T. Francis, Christopher Lasch și Bertrand de Jouvenel, printre mulți alți mari observatori ai revoluției manageriale și ai consecințelor sale]

Accelerându-se rapid în secolul XX, revoluția managerială a început curând să instige încă o transformare a societății din Vest: a dat naștere unei noi *elite manageriale*. O nouă clasă socială își făcuse apariția din anvergura și complexitatea crescânde ale organizațiilor de masă, pe măsură ce acele organizații începeau să constate că, pentru a putea funcționa, trebuia să se bazeze pe un număr mare de oameni care să posede deprinderile cognitive și cunoștințele tehnice înalt specializate care erau necesare, inclusiv noi tehnici de planificare și de management la scară mare. Oamenii de acest fel au devenit *clasa profesionist-managerială*, care s-a extins cu repeziciune, ca să satisfacă cererea în creștere pentru serviciile sale.

Deși familiile bogate din vechea elită aristocratică latifundiară au continuat, la început, *să dețină* multe dintre aceste noi organizații de masă, curând nu au mai fost capabile să le exploateze, pentru că trăsăturile care defineau dintotdeauna stăpânirea rolului pe care-l jucau aceste familii și a rangului lor social – proprietatea asupra pământului, virtuți războinice moștenite, o educație liberală clasică, retorică formală, charismă personală, un cod vast al manierelor sociale etc. – nu mai erau suficiente sau relevante în acest scop. Ceea ce a făcut ca noua clasă managerială să acapareze curând, *în fapt*, controlul asupra tuturor organizațiilor de masă ale societății.

Această preluare managerială a fost accelerată de ceea ce eu numesc *bucla soartei manageriale*: cu cât o organizație crește mai mare și mai complexă, cu atât crește exponențial numărul de manageri necesari; ca urmare, managerii au un stimulent puternic să se asigure că organizația lor continuă să crească mai mare și mai complexă, rezultatul fiind mai multă putere relativă pentru manageri; mai multă creștere înseamnă că trebuie angajați mai mulți manageri, care apoi presează pentru și mai multă expansiune, inclusiv prin argumentarea aparent rațională a necesității ca birocrația lor canceroasă să preia mereu mai multe funcții ale economiei și societății în ansamblu; pe măsură ce tot mai mult teritoriu i se predă managementului birocratic, trebuie formați mai mulți manageri, ceea ce necesită și mai mulți manageri…

Oricum, o răfuială despre care clasă constituia acum, în fapt, elita conducătoare a societății, a devenit curând inevitabilă. În unele locuri, sfârșitul vechii aristocrații a fost rapid și sângeros. Dar în cea mai mare parte a Vestului, vechii patricieni nu au fost eradicați, ci cooptați și absorbiți, copiii chiar și celor mai bogate familii aristocrate fiind în final forțați să dobândească ei înșiși o educație în aceleași deprinderi, idei și manierisme pe care le învăța clasa managerială, dacă voiau să-și asume vreun rol important în societate, de la director general de firmă la politician sau filantrop. Cei care n-au făcut-o s-au pierdut încet-încet în irelevanță. Clasa managerială produsese elita managerială.

Ceea ce n-a însemnat, totuși, că expansiunea noii ordini manageriale nu s-a izbit de niciun fel de rezistență din partea vechii ordini pe care începuse s-o sugrume. Acea ordine anterioară, pe care cărturarii revoluției manageriale au numit-o ordinea burgheză, era reprezentată nu atât de *marea burghezie* (aristocrații latifundiari bogați și primii industriași capitaliști), cât de mica burghezie, pe care am putea-o descrie ca fiind clasa mijlocie independentă.

Micul patron întreprinzător, familia cu mai multe generații proprietară a unei prăvălii, micul fermier sau micul proprietar de case cu chirie; educatorul religios sau privat din comunitate; chiar și medicul local relativ înstărit – aceștia și alții ca ei au format coloana vertebrală a unei vaste clase sociale și economice care s-a trezit în contradicție existențială cu interesele revoluției manageriale.

Dar, spre deosebire de ceea ce marxiștii au prezis inițial, acești membri ai burgheziei au ajuns să se vadă mortal amenințați nu din jos, dinspre proletariatul muncitor și fără pământ, *ci din sus*, dinspre noua ordine a elitei manageriale și a regimentelor sale în permanentă expansiune de revoluționari profesioniști împingători de hârtii. Ciocnirea dintre aceste clase, pe măsură ce ordinea managerială continua neabătut să acapareze pe furiș tot mai mult teren, să dezmembreze și să-și subsumeze o parte tot mai mare din ordinea clasei mijlocii burgheze și din cultura ei tradițională, împreună cu riposta tot mai disperată pe care acest proces îl genera dinspre rămășițele ordinii anterioare, vor ajunge să definească multe din elementele dramaticului spectacol politic al Vestului. Dramă care continuă, în variate forme, și astăzi.

Animozitatea acestei lupte de clasă a fost accentuată de ideologia deosebit de antagonistă care s-a coagulat ca forță unificatoare pentru elita managerială. Deși această *ideologie managerială*, cu variatele ei nuanțe și arome, se prezintă în limbajul nobil-avântat al valorilor morale, al principiilor filozofice și al binelui social, nu știu cum se face că reușește totodată să argumenteze, aparent rațional, și să justifice expansiunea neîntreruptă a controlului managerial în toate domeniile statului, ale economiei și ale culturii, în același timp în care ridică mai sus clasa managerială, într-o poziție nu doar de superioritate utilitaristă, ci și morală, față de restul societății – și, în particular, peste clasa mijlocie și cea muncitoare. Acest lucru ajută în a servi drept argument pentru legitimitatea pretenției elitei manageriale de a conduce, precum și ca mijloc neprețuit de diferențiere, unificare și coordonare a diverselor ramuri ale acestei elite.

Ideologia managerială, o urmașă relativ directă a proiectului liberal-modernist al Iluminismului, este o formulă care constă în câteva credințe de bază sau ceea ce s-ar putea numi *valori manageriale*. Cel puțin în Vest, acestea ar putea fi distilate după cum urmează:

1. *Scientism tehnocrat*: Credința că totul, inclusiv societatea și natura umană, poate și trebuie să fie înțeles în totalitate și controlat prin mijloace științifice și tehnice. În această viziune, totul constă din sisteme, care acționează, la fel ca într-o mașină, pe baza legilor științifice care pot fi deduse rațional prin raționament. Oamenii și comportamentul lor sunt produsul sistemelor în care sunt înglobați. „Știința socială“ funcționează în același mod ca științele fizice. Prin urmare, aceste sisteme pot fi proiectate și programate social pentru a fi îmbunătățite. Binele și răul, la fel ca toate celalalte lucruri, sunt cuantificabile științific. Indivizii care posedă o cunoaștere științifică și tehnică superioară sunt astfel cel mai bine plasați să înțeleagă legitatea de tip cauză-și-efect care guvernează societatea, și, ca atare, sunt cel mai în măsură s-o conducă. Ignoranța și ignoranții sunt, în schimb (și în contrast), până la urmă cauza tuturor disfuncțiilor și a relelor.

2. *Utopism*: Credința că o societate perfectă este posibilă – în acest caz, prin aplicarea perfectă a cunoașterii științifice și tehnice perfecte. Mașina poate fi până la urmă reglată să funcționeze fără greș. În acel moment, se va furniza absolut tot ce trebuie și în deplină egalitate, iar omul însuși va fi în întregime rațional, complet liber și perfect productiv. Această stare de perfecțiune este *telos*-ul sau punctul final predestinat al dezvoltării umane (prin știință fizică și socială). Ceea ce creează ideea de *progres*, de apropriere de acest scop final. În consecință, istoria are o teleologie: se întinde spre utopie. Aceasta înseamnă și că viitorul este, în mod necesar, întotdeauna mai bun decât trecutul, dat fiind că este mai

aproape de utopia perfecțiunii. Istoria capătă acum o valență morală; „a merge înapoi“ este imoral. Într-adevăr, până și conservarea activă a stării de fapt existente este imorală; guvernarea nu este morală decât în măsura în care exercită schimbarea, astfel împingându-ne mereu înainte, spre utopie.

3. *Meliorism*: Credința că toate neajunsurile și conflictele societății umane și ale ființelor omenești, de fapt, sunt probleme care pot și trebuie să fie nemijlocit ameliorate prin tehnică managerială suficientă. Sărăcia, războiul, bolile, infracționalitatea, ignoranța, suferința, nefericirea, moartea… niciunele nu sunt exemple de condiție umană care nu ne vor părăsi niciodată, ci toate sunt probleme de rezolvat. Îi revine elitei manageriale rolul de a identifica și de a soluționa asemenea probleme, prin aplicarea cunoașterii sale experte în vederea îmbunătățirii instituțiilor și a relațiilor umane, precum și a lumii naturale. Până la urmă, nici nu există compromisuri de genul „renunțăm al ceva ca să avem altceva“, ci numai soluții.

4. *Liberaționism*: Credința că indivizii și societatea sunt ținuți pe loc și nu pot să progreseze din cauza regulilor, a constrângerilor, a legăturilor relaționale, a comunităților istorice, a tradițiilor moștenite și a instituțiilor limitante din trecut, toate acestea fiind lanțuri ale unei false autorități, din care noi trebuie să ne eliberăm ca să putem merge înainte. Vechile idei, vechea cultură și vechile obiceiuri trebuie să fie cu toatele demontate și destrămate, pentru a se putea ameliora problemele umane, căci vechile sisteme și moduri de viață sunt prin necesitate ignorante, defectuoase și oprimante. Cunoștințele științifice noi – și, deci, superioare – pot să reproiecteze din temelii, de la zero, noi sisteme și moduri de viață care vor funcționa mai eficient și mai moral.

5. *Materialism hedonist*: Credința că fericirea umană completă și starea de bine constau fundamental în, și se pot realiza prin, satisfacerea unui număr suficient de trebuințe materiale și dorințe psihologice. Prezența oricărei dorințe nesatisfăcute sau a oricărui disconfort indică ineficiența sistemică a unui bun/bine nefurnizat, care poate și trebuie să fie pus la dispoziție, pentru ca ființa umană să se apropie mai mult de o stare perfecționată. Managementul științific poate și trebuie, așadar, în cel mai înalt grad posibil, să maximizeze satisfacerea dorințelor. În schimb, reprimarea (inclusiv autoreprimarea) dorințelor și a satisfacerii lor stă în calea progresului uman și este imoral, semnalând o nevoie de eliberare prin intervenție managerială.

6. *Universalism cosmopolit omogenizant*: Credința că: (a) toate ființele omenești sunt fundamental interschimbabile și membre ale unei singure comunități universale; (b) „cele mai bune practici" sistemice descoperite de managementul științific sunt universal aplicabile în toate locurile și pentru toți oamenii în toate timpurile, și, ca urmare, același sistem optim trebuie, rațional vorbind, să predomine peste tot; (c) deși eventual pitorească și amuzantă, orice particularitate sau diversitate non-superficială care ține de localizare, cultură, cutumă, naționalitate sau structură de guvernare, oriunde în lume, este dovada unui eșec ineficient de a converge cu succes către un sistem ideal; și (d) orice formă de localism, particularism sau federalism este ca urmare nu doar ineficientă și înapoiată, ci și un obstacol în calea progresului uman și, prin aceasta, periculoasă și imorală. Progresul va presupune întotdeauna în mod firesc centralizare și omogenizare.

7. *Abstractizare și dematerializare*: Credința sau, cel mai adesea, instinctul că lucrurile abstracte și virtuale sunt mai bune decât cele în formă fizică, deoarece, cu cât oamenii (și activitățile lor) depind mai puțin de lumea fizică murdară și dezordonată, cu atât vor deveni mai eliberați și mai capabili de raționalitate intelectuală pură și moralitate neinhibată. Practic, dematerializarea cum ar fi cea prin digitalizare sau financializare, este un solvent puternic, care poate ajuta la arderea barierelor represive create prin atașamentul la particularitățile locului și poporului, înlocuindu-le cu fluiditatea și universalitatea cosmpolitului. Dematerializarea face ca proprietatea să fie mai ușor de tranzacționat și poate să producă cu mai multă eficacitate omogenizarea și satisfacerea dorințelor la scară mare. De fapt, în teorie, dematerializarea ar putea permite ca totul să fie luat și gestionat la o dimensiune mult mai mare, infinită chiar, a masei și a scării, oferind promisiunea unei eficiențe totale: o stare de pură inexistență a oricăror fricțiuni și obstacole, în care schimbarea (progresul) nu va cere niciun fel de efort și nu va avea nicio limită. În sfârșit, dematerializarea reprezintă totodată, la modul cel mai general, o credință ideologică cum că lumea este cea care trebuie să se conformeze teoriei abstracte, și nu teoria să se conformeze lumii.

Combinate, aceste șapte valori manageriale promovate au servit drept mijloc ideologic convenabil pentru ca sistemul managerial să conteste etica și valorile existente ale ordinii de clasă mijlocie burgheză care l-a precedat. *Valorile burgheze* respective constau dintr-un amestec de valori conservatoare și clasic liberale. Nicăieri nu erau odinioară mai distincte aceste valori decât în America, unde evoluaseră într-un amestec ușor de recunoscut care cuprindea: o preferință pronunțată pentru guvernare locală, democrație la firul ierbii și o aversiune față de controlul exercitat de sus în jos; o diversitate acceptată a drepturilor și tradițiilor grupurilor sociale definit local și regional; un ideal general mitologic al individualismului vioi și viguros, și al autonomiei energice a individului care se bizuie pe forțele proprii; o tradiție contracarantă a vieții de familie strâns unită și o participare excepțional de larg răspândită la o sumedenie de asocierii și afilieri dense de natură religioasă, comunitară și civică (după cum arată cea mai faimoasă descriere a lor, făcută de Alexis de Tocqueville); „etica protestantă a muncii" și atenția acordată economisirii și autodisciplinei, ca virtuți morale; o legătură intimă cu locul de obârșie și un atașament foarte puternic față de ideea deținerii de către clasa mijlocie a unor proprietăți, ca idee centrală pentru autoguvernarea republicană și caracterul național; realism politic și o aversiune conservatoare față de schimbarea prea rapidă și prea radicală.

Valorile contrastante ale ideologiei manageriale erau perfect structurate ca să inverseze, să submineze, să marginalizeze, să dizloce și să demoleze absolut fiecare dintre aceste valori burgheze, simultan, corupând constant și cu fermitate baza ideologică pentru legitimitatea burgheză în plan intelectual, moral și politic, și netezind astfel calea pentru a justifica instituirea unui sistem politic alternativ de conducere de către noua elită managerială.

Va urma. Pentru partea I, click aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/)

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Convergența cu China. Partea a III-a: Sistemul managerial

CrossRoads Uncategorized septembrie 17, 2023 11 minute
de N.S. Lyons

(continuare de aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/14/convergenta-cu-china-top-of-form/#more-3604))

Acest sistem managerial s-a dezvoltat în mai multe sectoare cu zone de suprapunere între ele și legături întrepătrunse, pe care le-am putem împărți și clasifica la modul general în următoarele: *statul managerial, economia managerială, inteligheția managerială, mass-media manageriale* și *filantropia managerială*. Fiecare dintre aceste cinci sectoare își are propria specie oarecum unică de elită managerială, cu propriile roluri și interese. Dar, de regulă, fiecare acționează în propriul interes, pentru a întări și a proteja interesele celorlalte sectoare-surori, precum și pe ale sistemului ca întreg. Toate aceste sectoare sunt legate laolaltă de un interes comun în expansiunea organizațiilor tehnice și de masă, în proliferarea managerilor și în marginalizarea elementelor non-manageriale.

Statul managerial, caracterizat prin proliferarea birocrațiilor administrative și setea de control tehnocrat centralizat, are toate motivele să lanseze inițiative utopice și melioriste pentru „eliberarea"/emanciparea și reorganizarea a tot mai multe porțiuni din societate (ale căror baze teoretice sunt pompate în spațiul public de inteligheția managerială), necesitând întregi noi eșaloane de management birocratic (și întregi noi categorii de „experți").

Corporațiile de masă, care alcătuiesc *economia managerială*, au interesul să vadă implementate aceste inițiative, în parte pentru că noile straturi de poveri legislative pe care le vor produce în mod inevitabil (și mai mulți avocați, și mai mulți manageri de resurse umane etc.) avantajează sistematic firmele mari și oligopoliste, așa cum sunt ele, în defavoarea firmelor mai mici și a întreprinzătorilor harnici și ambițioși, care sunt atât concurența lor, cât și vechea bază de putere a burgheziei.

Natural, și statul managerial își dorește să spargă această bază de putere rivală. Corporațiile de masă sunt deosebit de dibace în a face acest lucru, în particular prin promovarea dematerializării afacerilor și a deținerii în proprietate („nu vei mai deține nimic și vei fi fericit"), ambele sporind dependența clasei mijlocii și concentrând în mâinile manageriale mai multă bogăție și putere.

Statul managerial acționează și el în direcția stimulării nemijlocite a cererii agregate de consum și a favorizării capitalului financializat, prin politica sa monetară și cea fiscală, dar și prin alte instrumente, cum ar fi contracte cu statul și subvenții; această cerere gestionată de stat alimentează direct creșterea corporațiilor manageriale, care au toate motivele să se alipească statului cât mai strâns posibil, atât ca să încurajeze măsurile de stimulare, cât și ca să captureze decizia asupra politicilor de reglementare. Creșterea corporațiilor de masă, la rândul ei, aduce argumente aparent raționale pentru creșterea mai departe a statului reglementator. „Parteneriatele public-private", fie ele formale sau informale, între corporații și agențiile statului, servesc cu ușurință interesele ambelor părți.

În paralel, *corporația managerială* are totodată enorm de câștigat din proiectul omogenizării în masă, care permite mai multă anvergură și sporuri de eficiență (câte un Walmart în fiecare oraș, câte un Starbucks la fiecare colț de stradă, Netflix și Amazon accesibile pe iPhone în fiecare buzunar), prin eliminarea diferențierilor vechii ordini. Statul, care disprețuiește, mai presus de orice, controlul *local* justificat de diferențiere și se teme de el, este perfect fericit să-i vină în ajutor corporației.

Economia managerială are și ea de câștigat în mod direct din stimularea unei cereri de consum și mai mari, rezultată din eliberarea maselor de normele represive ale vechiului cod moral burghez și din încurajarea alternativelor hedoniste – așa cum sunt concepute mai întâi de inteligheție, li se face apoi publicitate de mass-media iar în final statul le facilitează la nivel legal.

Mass-media manageriale au și ele un interes în omogenizare, care permite amuzamentelor și narațiunilor pe care ele le vând la scară să ajungă la un auditoriu și mai numeros, și mai uniform. Mass-media, deja niște excrescențe crescute din integrarea jurnalismului cu corporația de masă, au totodată un motiv să se integreze atât cu inteligheția, cât și cu statul, ca să dobândească un acces privilegiat la informație; inteligheția, în ce-o privește, se bazează pe mass-media ca să-și afirme prestigiul, în timp ce statul, firește, are toate motivele să se contopească cu mass-media, pentru ca acestea să distribuie cu eficacitate informațiile și narațiunile bine alese, pe care statul vrea să le vadă ajunse la mase.

Pe măsură ce vechea rețea construită de jos în sus, a familiilor lărgite, a asocierilor sociale, a congregațiilor religioase, a organizațiilor de caritate ale cartierelor și a altor instituții din viața comunitară burgheză la firul ierbii, se vede demontată de sistemul managerial, *filantropia managerială* – finanțată de bogăția pe care o produce economia managerială și oferindu-i elitei un mijloc de transformare a acelei bogății în putere socială scutită de impozitare – abia așteaptă să umple golul cu un simulacru grosolan, oferind în loc tot felul de inițiative filantropice dictate de sus în jos, escrocherii manageriale nonprofit și mișcări activiste artificiale, orchestrate din culise sub aparența unor curente declanșate de opinia publică. În mod inevitabil, acestea ajută la răspândirea ideologiei manageriale și a campaniilor de inginerie socială utopică ale statului, dând și mai mult peste cap ordinea burgheză.

Breșele produse în această ordine nu fac apoi altceva decât să producă, inevitabil, și mai multe probleme sociale, care la rândul lor îi oferă filantropiei manageriale noi ocazii de a veni cu „soluții". Statul managerial, mass-media și corporațiile de masă abia așteaptă să participe la aceste atacuri, în timp ce inteligheția furnizează atât ideile, cât și „binefăcătorii" manageriali de-a gata care să combată pe linia frontului.

În sfârșit, *inteligheția* managerială* funcționează ca avangardă a întregului sistem managerial, furnizând cadrul ideologic unificator care servește de fundament intelectual, argumentație și sursă de legitimitate morală a sistemului. Proclamațiile ideologice ale inteligheției, transmise publicului în chip de adevăr revelat (de exemplu, „Știința") de către mass-media, au ca rol să normalizeze și să justifice inițiativele statului, care la rândul lui sprijină recunoscător inteligheția, cu bani publici și programe de educație

publică în masă, care canalizează cererea către instituțiile inteligheției și, de asemenea, ajută la finanțarea programelor de cercetare-dezvoltare pentru noi tehnologii și tehnici organizaționale care pot extinde și mai mult controlul managerial.

Inteligheția, desigur, prestează un serviciu crucial și tuturor celorlalte sectoare manageriale, prin satisfacerea nevoii de formare a și mai mulți membri ai clasei manageriale profesioniste, prin educație de masă – care totodată ajută la avansarea omogenizării societale și la promovarea hegemoniei culturale a elitei. Inteligheția managerială, așadar, funcționează ca element crucial, adevărată piatră unghiulară, a *unității și dominației* elitei manageriale, văzute ca un edificiu rezilient cu baze largi (ceea ce o și definește, de fapt, ca fiind *elita*).

Acest sistem hegemonic ce se ranforsează singur, al unor interese suprapuse și întrepătrunse – publice și private, economice, culturale, sociale și guvernamentale – ce servesc unei elite manageriale, poate fi descris, văzut în ansamblu, ca *regimul managerial*. A-l identifica sau al descrie doar cu termenul „statul" ar fi în totalitate insuficient. După cum vom vedea, evoluția acestui regim larg este în prezent factorul central al Convergenței cu China.

Mai întâi, însă, există o diferențiere istorică importantă în modul cum au apărut și au evoluat regimurile manageriale, și de care trebuie să ne ocupăm în continuare.

Managerialismul dur și cel moderat

Ceea ce am descris mai sus este regimul managerial așa cum și-a făcut apariția în Statele Unite și într-o serie de națiuni occidentale în secolul XX. Nu este, însă, singura specie de regim managerial care să fi evoluat în această perioadă de timp.

Când Partidul Comunist a preluat controlul asupra Chinei, burghezia și vechea aristocrație nu au fost cooptate cu gentilețe în sânul elitei manageriale. În loc de aceasta, exact cum s-a întâmplat cu *culacii* (chiaburii, țăranii din clasa mijlocie) din URSS-ul lui Lenin și Stalin, au fost practic exterminate. În șir nesfârșit, „campaniile" sângeroase lansate în numele eliberării de Mao Zedong împotriva „moșierilor", a „țăranilor bogați", a „elementelor de dreapta", a „contrarevoluționarilor" și a „elementelor burgheze", aveau cu toatele același obiectiv. Prin persecuție colectivă îndârjită, confiscarea proprietății și tortură, viol și omor în masă, clasa mijlocie burgheză care începuse să se formeze în timpul perioadei republicane a Chinei a fost sistematic distrusă.

Ceea ce servea unui scop clar și direct. Teoreticienii politicii, de la Aristotel încoace, au recunoscut că „o clasă mijlocie numeroasă care se ridică între bogați și săraci" este temelia naturală de stâncă a oricărui sistem stabil de guvernare republicană, rezistând atât tentativelor de dominație din partea unei oligarhii plutocrate, cât și cererilor tiranic-revoluționare ale celor mai săraci. Prin eliminarea acestei clase, care fusese baza de putere a rivalilor săi naționaliști, Mao a netezit calea pentru ca revoluția lui marxist-leninistă condusă de inteligheție să demoleze absolut toate vestigiile rămase din guvernarea republicană, să înlocuiască vechea elită cu una nouă și să preia un control total asupra societății chineze.

Rezultatul a fost, bineînțeles, nicidecum un paradis egalitarist al muncitorilor, ci dezvoltarea unei societăți strict împărțite în două eșaloane: oligarhia Partidului și tot restul lumii. Orice posibilă forță de orientare și de organizare din afara Partidului a fost distrusă, rețelele familiale au fost deliberat dezmembrate, iar indivizii au fost izolați și atomizați. În paralel, oligarhia va crește curând până la a ajunge un partid-stat birocratic de dimensiuni gigantice, administrat de regimente de activiști devotați ai Partidului Comunist Chinez.

Fără nicio instituție mediatoare care să rămână între popor și stat, și cu masele nediferențiate astfel ținute complet în frâu de puterea necontestată a unui stat monopartit, Mao a reușit în esență să producă Leviatanul lui Hobbes în China. El și tovarășii lui au fost atunci liberi să-și pună în aplicare inițiativele utopice de refacere a țării în conformitate cu liniile directoare ale „socialismului științific" (ucigând zeci de milioane de chinezi pe parcurs). Și, deși China de azi este mai blândă decât în vremea lui Mao, la un nivel fundamental regimul nu diferă cu nimic în natura lui esențială. Țara continuă să fie condusă de un partid marxist-leninist care nu a uitat nicio clipă convingerea lui Mao că puterea crește din țeava unei arme.

Istoria brutală și caracterul tot atât de brutal al regimului comunist chinez se deosebește așadar foarte mult de ceea ce s-a întâmplat în cea mai mare parte a Vestului (în afara Europei de Est și Centrale). Dar – dacă m-ați urmărit cu atenție până aici –, China, cu vastul ei stat tehno-birocratic socialist, este totuși în mod recognoscibil un regim managerial. Mai precis, China este un *regim managerial dur*.

Începând din momentul când filozoful politic James Burnham și-a publicat cartea de referință *Revoluția managerială*, în 1941, teoreticienii regimului managerial au remarcat similitudini fundamentale frapante între toate sistemele moderne de stat importante care și-au făcut apariția în secolul XX, printre care sistemul administrației liberal-progresiste reprezentat în epocă de America lui Franklin Delano Roosevelt, sistemul fascist al cărui pionier a fost Mussolini și sistemul comunist care a apărut prima dată în Rusia și apoi s-a răspândit în China și în alte locuri.

Forța de propulsie a tuturor acestor sisteme avea un caracter fundamental managerial. Și totuși, fiecare dintre ele a afișat totodată, imediat, un oarecare comportament, mă rog, destul de diferit. Această diferență poate fi însă explicată, în mare măsură, dacă facem distincție între ceea ce politologul Sam Francis a clasificat drept regimuri manageriale *hard* și *soft* – dure și moderate.

Caracterul unui *regim managerial moderat* este cel descris în secțiunea anterioară. În contrast, un regim managerial dur diferă oarecum din punctul de vedere al combinației sale de valori. Regimurile manageriale dure tind să respingă două dintre cele șapte valori ale ideologiei manageriale (moderate) descrise mai sus, lepdându-se de hedonism și cosmopolitism (deși omogenizarea și centralizarea rămân o prioritate). În schimb, ele tind să pună accent pe gestionarea unității colectivității (de exemplu, *volk*-ul german sau „poporul") și pe valoarea pe care loialitatea, tăria și sacrificiul de sine individual le aduc colectivității.

Mai important decât orice, regimurile manageriale dure și cele moderate se deosebesc prin abordarea lor în ce privește controlul. Regimurile manageriale dure recurg implicit la utilizarea forței și sunt experte în a utiliza amenințarea cu forța pentru a obține prin coerciție stabilitate și obediență. De asemenea, statul tinde să joace un rol mult mai fățiș în dirijarea economiei și a societății, în cazul sistemelor dure înființând corporații deținute de stat și controlând nemijlocit mass-media, de exemplu, în plus față de întreținerea unor servicii de securitate de mari dimensiuni. Lucru care, însă, reduce încrederea populară în stat și în organele sale.

În contrast, regimurile manageriale moderate se arată în mare măsură nepricepute și incomodate de utilizarea pe față a forței, preferând în schimb, pe cât posibil, să păstreze controlul printr-un management al narațiunilor, prin manipulare și control hegemonic asupra culturii și a ideilor. De asemenea, statul managerial își minimizează puterea prin externalizarea anumitor roluri către alte sectoare ale regimului managerial, care susțin că ar fi independente. Mă rog, chiar *sunt* independente, în sensul că nu sunt direct controlate de stat și pot să facă orice doresc – dar, fiind instituții manageriale, populate de elite manageriale, și, ca atare, având o miză în păstrarea imperativului managerial, ele acționează într-o sincronie aproape perfectă cu statul.

Disiparea de acest fel ajută efectiv la disimularea anvergurii, unității și puterii regimului managerial moderat, precum și la devierea și dezamorsarea oricărei răspunderi. Această abordare mai „moale" în ce privește menținerea poziției dominante a regimului managerial poate să ducă la un grad mai mare de dezordine cotidiană (de exemplu, infracționalitate), dar nu este cu nimic mai puțin stabilă decât sortimentul dur (și se poate demonstra cu argumente că a dovedit, până în prezent, mai multă stabilitate).

În ciuda acestor diferențe, fiecare formă de regim managerial are în comun cu celelalte aceleași caracteristici fundamentale și valori de bază: devoțiune arătată scientismului tehnocrat, utopism, meliorism, omogenizare și o formă sau alta de liberaționism dirijat spre dezrădăcinarea sistemelor, normelor și valorilor precedente. Cu toatele urmăresc același imperativ al expansiunii organizațiilor de masă și elitei manageriale, al creșterii și centralizării puterii și controlului lor birocratic, și al marginalizării sistematice a inamicilor managerialismului. Cu toatele au aceleași rădăcini filozofice. Și toate elitele lor împărtășesc aceleași neliniști profunde în privința publicului.

* Termenul *inteligheție* își are originea în Rusia secolului al XIX-lea și a fost încă de la bun început folosit pentru a desemna ceva foarte diferit de „intelectuali" sau „intelectualitate". A fi un „intelighent" (un membru al inteligheției) însemna să adopți o identitate specifică, în calitate de membru al unei noi clase revoluționare luminate. Așa cum explică Gary Saul Morrson, „dacă prin «intelectual» cineva vrea să spună o persoană curioasă, care gândește cu propria minte, atunci *intelighentul* era foarte aproape de opusul unui intelectual … Un *intelighent* se angaja să respecte un set de credințe considerate complet certe, științific dovedite și absolut obligatorii pentru orice persoană morală. Un *intelighent* strict trebuia să subscrie unei ideologii anume – fie ea populistă, marxistă sau anarhistă – care se devota distrugerii complete a ordinii existente și înlocuirii ei cu o utopie care va elimina, dintr-o singură lovitură, toate relele omenirii."

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/) și aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/14/convergenta-cu-china-top-of-form/#more-3604)

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Un demos fără riscuri pentru democrație. (Convergența cu China. Partea a IV-a)

CrossRoads Uncategorized septembrie 19, 2023septembrie 19, 2023 7 minute
de N.S. Lyons

Urmare a răscoalei din 17 iunie

Secretarul Uniunii Scriitorilor a dispus

Să se împartă broșuri pe Aleea Stalin

În care se putea citi că poporul

Și-ar fi pierdut încrederea guvernului

Și că numai prin muncă dublă

O va putea recâștiga.

N-ar fi mai simplu dacă guvernul

Ar dizolva poporul și

Ar alege altul?

— Bertolt Brecht, „Soluția“ (1953)

„În marea dezbatere a ultimelor două decenii despre *libertate versus control asupra rețelei*, China a avut în mare parte dreptate și Statele Unite au fost în mare parte în eroare.“ Așa a declarat avocatul neoconservator Jack Goldsmith, fost Adjunct al Procurorului General în cadrul Administrației Bush, într-un eseu larg mediatizat din 2020 (aici (https://www.theatlantic.com/ideas/archive/2020/04/what-covid-revealed-about-internet/610549/)) pe tema democrației și a viitorului libertății de exprimare, scris pentru revista *The Atlantic*. „Un grad semnificativ de monitorizare și un control asupra exprimării sunt componente inevitabile ale unui Internet matur și înfloritor, iar guvernele trebuie să joace un rol important în aceste practici, pentru a avea siguranța că Internetul este compatibil cu normele și valorile

unei societăți“, a explicat el. „Colaborarea sectorului privat cu guvernul, în cadrul acestor eforturi, este un experiment istoric, și foarte public, pentru modul în care cultura noastră constituțională se va adapta la viitorul nostru digital.“

Cu ceva timp în urmă, în anul 2000, președintele Bill Clinton lua în derâdere primele încercări ale guvernului chinez de a cenzura libera exprimare pe Internet, sugerând că ar fi ca atunci când „cineva se căznește să bată jeleu în cuie pe perete“. Două decenii mai târziu, când viziunea lui Goldsmith asupra chestiunii apărea în publicația-amiral a clasei conducătoare americane, zeflemeaua de acest fel fusese înlocuită cu o admirație fățișă. Începând imediat după alegerea lui Donald Trump în 2016, iar apoi accelerând exponențial ritmul în 2020, clasa de elită a Americii a început să susțină periodic, ca de exemplu Emily Bazelon de la *The New York Times*, că țara era „în mijlocul unei crize informaționale“, care producea riscuri „catastrofale“, și că, de fapt, „libertatea de exprimare amenință democrația tot atât de mult pe cât îi asigură înflorirea“. Poporul american va trebui să accepte ca drepturile sale la liberă exprimare să fie restrânse, pentru binele lui.

După știm deja acum, grație revelațiilor din „Dosarele Twitter“ și altor relatări, nu după mult timp a fost creat un expansionist „Complex Industrial al Cenzurii“ (vezi aici (https://www.racket.news/p/report-on-the-censorship-industrial-74b)), care să preia controlul asupra discursului pe Internet și să se „ocupe“ de mințile americanilor. Miliarde de dolari din fonduri guvernamentale au curs spre agențiile de informații, care și-au descoperit o nouă misiune în a declara război informațional contra propriului popor, în numele „combaterii dezinformării“.

Companiile-gigant de tehnologie a Internetului din America n-au avut nevoie decât de un pic de lingușeală mieroasă ca să înceapă să implementeze, la ordinul statului, o supraveghere în masă și o cenzură a informațiilor etichetate drept „dăunătoare“ (chiar și recunoscute ca fiind „conținut adevărat“) fiindcă nu se aliniau cu linia de propagandă aleasă de regim. Mii de intelectuali americani au devenit peste noapte „experți în dezinformare“. Coordonându-se cu academicii aceștia și cu ONG-uri, mass-media s-au repezit să-și organizeze unități de „verificare a faptelor“, pentru a declara în mod arbitrar ce era și ce nu era adevărat, vânzând publicului basme nemuritoare despre amestecul „puterilor străine“ și valuri întunecate de „ură“ revărsată online, care justificau foarte convenabil de ce concurenții lor independenți, nou-apăruți, trebuie scoși de pe platforma Internetului.

Izbucnirea pandemiei COVID-19 în anul 2020 a fost apoi exploatată ca motiv pentru întețirea acestui atac împotriva publicului. Așa cum a documentat recent Jacob Siegel, într-un eseu magistral (aici (https://www.tabletmag.com/sections/news/articles/guide-understanding-hoax-century-thirteen-ways-looking-disinformation)) despre originile „războiului cu dezinformarea", statul managerial și-a reorientat cu rapiditate toate instrumentele, tehnicile și regimentele supradimensionate de androizi birocratici pe care le dezvoltase pentru a duce „Războiul Global contra Terorismului", în vederea lansării unei campanii contrainsurgente împotriva propriilor cetățeni.

Ceva se schimbase în calculele elitelor americane. Prin tradiție măcar vag liberale, răsucirea acestora, aparent bruscă, cu o sută optzeci de grade, în privința libertății de exprimare și a democrației deliberative, reprezintă un exemplu paradigmatic de proces care pune în act o înlocuire finală a liberalismului clasic propriu vechii ordini, cu o adoptare pe față a managerialismului tehnocrat – proces pe care îl vom cerceta mai amănunțit ceva mai departe. Dar ce anume, mai precis, a determinat această schimbare neașteptată?

Revolta publicului, revolta elitei

Explicația cea mai la îndemână, pentru întrebarea de ce elita managerială a decis să se grăbească și să arunce la gunoi orice zdrențe rămase din vechile valori americane, este că pur și simplu s-a panicat. Elita s-a panicat pentru că a trăit un moment în care i s-a părut că aproape pierduse controlul. Momentul acela a fost anul 2016, când socialistul Bernie Sanders a fost cât pe-aci s-o bată pe Hillary Clinton în alegerile primare pentru nominalizarea candidatului prezidențial al Partidului Democrat; poporul britanic decisese că s-a cam săturat de Uniunea Europeană; iar apoi, mai revoltător decât orice altceva, "complet declasatul" Donald Trump a câștigat alegerile prezidențiale din Statele Unite. Nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întâmple; în fiecare caz, poporul se presupunea că ar fi trebuit să voteze cum se cuvine, așa cum planificase elita că este cazul să voteze, dar uite că nu votase așa. Mai rău: poporul părea să voteze greșit în cadrul unei tendințe mai ample a grupurilor de populație, care reacționau tocmai împotriva controlului exercitat de elita managerială și contestându-l.

Martin Gurri, fost analist CIA, a folosit termenul „revolta publicului" ca să descrie fenomenul curent în cadrul căruia, mai peste tot în lume, autoritatea și legitimitatea instituțiilor elitei s-a prăbușit, în urma subminării de către revoluția digitală a capacității elitelor tradiționale de a controla în totalitate accesul la informație și de a monopoliza narațiunile publice. Declinul acesta al cerberilor ierarhici (cum ar fi mass-media tradiționale, de circulație națională) a ajutat la expunerea în văzul lumii a eșecurilor personale, instituționale și de politici publice ale elitelor, precum și a corupției larg răspândite și a realității mai generale că sistemul managerial însuși funcționează cu input real puțin spre deloc dinspre public, și cam tot atâta răspundere față de public. Acest lucru a ajutat la atățarea frustrării și a furiei opiniei publice, în fața problemelor endemice și în creștere ale stării de fapt existente, mobilizând mișcări politice insurgente spre a contesta în mod democratic establishmentul.

Dar pentru elita managerială, caracterul acestei revolte este încă și mai amenințător decât dă de înțeles sinteza lui Gurri. În Vest, această rebeliune a supușilor nu doar că este dirijată împotriva tehnocrației manageriale conducătoare, ci, aspect critic, a fost făcută tocmai de dușmanii de clasă istorici ai elitei manageriale: rămășițele vechii clase mijlocii burgheze.

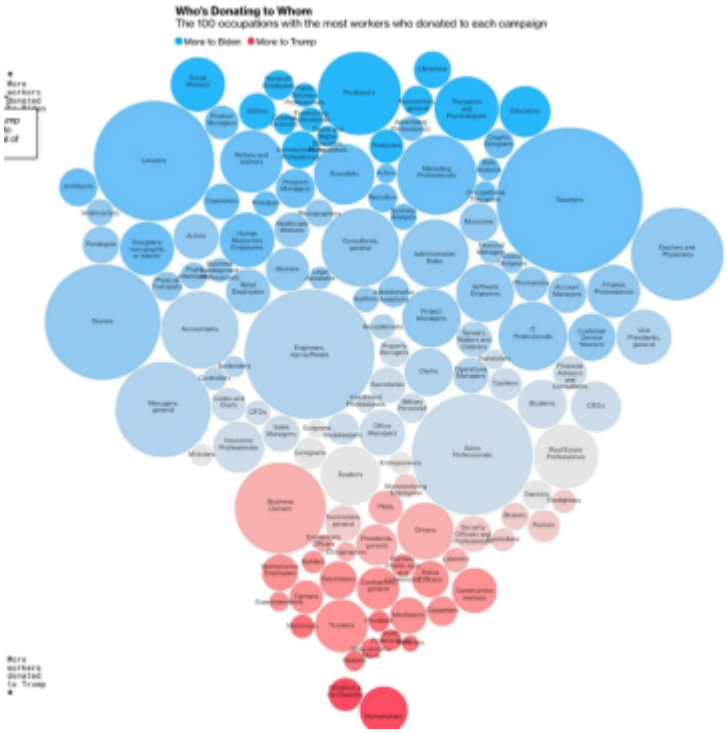

(https://substackcdn.com/image/fetch/f_auto,q_auto:good,fl_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F091fb8e4-4233-422e-b716-b87f2f61e5d7_1737x1737.jpeg)

Pentru elita managerială, a fost apariția fantomatică a unui coșmar terifiant. Intelighenții credeau că reușiseră să distrugă și să arunce pentru totdeauna la gunoi vechea ordine. Acum, părea că aceasta încearcă să se cațere înapoi afară din mormântul istoriei, unde-i era locul, ca să se răzbune și să-i târască pe toți înapoi în Evul Mediu întunecat, înainte ca "domnia managerială luminată" să fi putut aduce lumii Cuvântul Progresului. Perspectiva revenirii unei puteri reale în mâinile dușmanilor tradiționali părea să fie o amenințare de moarte la adresa viitorului clasei manageriale.

De-a lungul și de-a latul Vestului, elita managerială a intrat imediat într-o stare de frenezie, iscată de pericolul acuzat al „populismului", și și-a lansat propria revoltă, declarând o stare de excepție schmittiană, în care toate regulile și normele standard ale politicii democratice puteau să fie suspendate pentru a răspunde acestei „crize" existențiale. De fapt, unele voci au început chiar să pună întrebarea dacă nu cumva democrația însăși ar trebui să fie suspendată, tocmai pentru a putea fi salvată.

„A venit momentul ca elitele să se ridice împotriva maselor ignorante", a tunat jurnalistul James Traub de la *New York Time Magazine*, cu un articol emblematic (vezi aici (https://foreignpolicy.com/2016/06/28/its-time-for-the-elites-to-rise-up-against-ignorant-masses-trump-2016-brexit/)) publicat de revista *Foreign Policy* în 2016. Opinia lui a devenit rapid cea adoptată fățiș și cu mândrie de elita managerială, care n-a mai șovăit să-și exprime frustrarea față de democrație și votanții ei. („Am spus «ignoranți»? Da, așa am spus. Este necesar să spunem că oamenii se lasă prostiți și că sarcina liderilor este să-i dez-prostească", a declarat Traub.) „Prea multă democrație omoară democrația", așa a formulat chestiunea un articol (aici (https://www.aei.org/op-eds/too-much-democracy-is-killing-democracy/)) din 2019 publicat de *The Bulwark*, fițuica neoconservatoare, susținând că națiunile vestice ar fi cazul „să-și înghită doctoria amară a tehnocratismului" și să instituie „un pact politic, social și cultural care să facă să nu fie necesară participarea celor mulți".

Această revoltă a elitei împotriva democrației nu poate fi înțeleasă în totalitate, însă, doar ca o reacție la niște evenimente proxime – oricât de scandalos de portocalie și grosolană a fost apariția fantomatică pe care ele le-au pus-o în față. Mai degrabă, revoltele populiste care au izbucnit în 2016 au aprins scânteia unei reacții atât de intense și de fățiș antidemocratice pentru că au atins direct un complex mult mai adânc de anxietăți, visuri și obsesii manageriale, ale cărui rădăcini să întind mult departe în trecut, dincolo de ultima sută de ani…

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), aici și aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/17/convergenta-cu-china-partea-a-iii-a-sistemul-managerial/#more-3615).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Democrație și „democrație“ (Convergența cu China. Partea a V-a)

CrossRoads Uncategorized septembrie 22, 2023 9 minute
de N.S. Lyons

Era anul 1887 și Woodrow Wilson credea că America are o problemă: prea multă democrație. Ce i-ar fi trebuit în schimb era „știința administrării“. „Statul democratic încă nu este echipat să poarte acele enorme poveri de administrare pe care trebuințele acestei ere industriale și comerciale le acumulează atât de repede“, scria pe atunci tânărul profesor de științe politice în ceea ce avea să devină cea mai influentă lucrare a lui din domeniul academic: „Studiul administrării“.

Profund influențat de darwinismul social și eugenie*, gălăgios în disprețul lui arătat ideii de a fi „încorsetat de doctrinele în care credeau semnatarii Declarației de Independență“ („o grămadă de prostii … despre drepturile inalienabile ale individului“) și cu deosebire plictisit de insistența cu care Constituția susținea ideea „mecanismelor de verificare și echilibrare“, Wilson credea că statul american trebuia să evolueze sau să moară. Vreme prea îndelungată fusese „împovărat de cutumele“ constituționalismului și politicii deliberative; acum, complexitatea lumii creștea prea mult, pentru niște principii atât de demodate, care „nu mai aveau o importanță practică imediată care s-o depășească pe cea a problemelor de administrare“.

Afirmând nevoia urgentă de „studii comparative ale guvernării“, el îndemna clasa conducătoare americană să se uite în alte locuri din lume și să vadă că „administrația se apucă peste tot de treabă să facă lucruri noi“ și „ideea de stat și idealul care decurge de aici al datoriei sale trec prin schimbări demne de remarcat“. America trebuia să se schimbe și ea. „Văzând în fiecare zi noi lucruri pe care statul ar trebui să le facă, ce urmează este să vadă clar cum ar trebui să le facă“, scria Wilson. Simplu ca bună ziua.

Dar ce înțelegea Wilson prin „administrare“ și „administrație“, de fapt? „Administrarea iese din sfera propriu-zisă a *politicii*“, scria el. „Chestiunile administrative nu sunt chestiuni politice“. Prin aceasta, el voia să spună că toate treburile statului modern, toate „noile lucruri pe care statul ar trebui să le facă“, se cuvin plasate deasupra oricărui amestec vulgar din partea politicului – adică deasupra oricărei forme de dezbatere democratică, posibilitate de alegere sau răspundere în fața alegătorilor – și, în schimb, să fie puse în mâinile unei clase elevate de oameni bine educați, a căror „profesiune“ cu timp întreg va fi aceea de a guverna gloata.

Ceea ce propunea explicit Wilson era guvernarea de către „clasa universală“ descrisă de Hegel: o clasă atotștiutoare și atotbinefăcătoare de „funcționari publici“ experți, care, folosindu-și creierele mari și funcționând pe baza unor principii universale derivate din “Rațiune”, puteau în mod singular să stabilească interesul universal al societății și să acționeze în folosul lui, cu mult mai multă acuratețe decât masele ignorante și lipsite de rafinament.

În viziunea lui Wilson, opinia publicului nu era efectiv nimic altceva decât „o pacoste stângace, un țăran pus să manevreze o mașinărie delicată“. Pe ansamblu, administrarea însemna într-adevăr să faci să funcționeze guvernarea ca o mașinărie, iar publicului nu i se putea permite să vâre bețe în angrenaje. Mai mult decât atât, mașinile au nevoie de ingineri, ceea ce însemna că „va fi necesar să organizăm democrația, trimițând sus … în serviciul public doar oameni categoric pregătiți să facă față testelor liberale la fel ca probelor de cunoștințe tehnice“. Nu peste mult timp, „un corp de funcționari publici bine școlit tehnic va deveni curând indispensabil“, a sugerat el, descriind consolidarea guvernării prin intermediul unei clase manageriale.

În parte, ceea ce susținea de fapt Wilson era fetișul său german personal. Mai precis, el voia ca America să importe modelul politic care îl impresionase cel mai mult pe parcursul propriilor lui „studii comparative ale guvernării“: statul administrativ prusac al „Cancelarului de Fier“ Otto von Bismarck. Pentru Wilson, sistemul prusac reprezenta cel mai bun model posibil care să maximizeze marșul progresului. Parlamentar, și totuși autoritar, modelul prusac combina cele mai luminate avansuri economice și sociale ale vremii – primul stat asistențial, programe de educație în masă și un „Război Cultural“ (*Kulturkampf*) condus de stat împotriva Bisericii Catolice și a tuturor forțelor înapoiate ale reacțiunii – cu certitudinea, stabilitatea și eficiența politică. Mai important decât orice, acesta crease o birocrație profesionistă (adică o „administrație“) de manageri, cărora li se înmânase puterea și pârghiile de presiune necesare ca să călăuzească dezvoltarea țării pe direcții raționale și „științifice“. Wilson va avea ocazia, două decenii mai târziu, să înceapă să impună ceva asemănător acestui model în America.

Făcându-și campanie în parte cu promisiunea de a folosi puterea guvernului în numele a ceea ce el proclama răsunător drept „Noua Libertate“ a justiției sociale universale, Wilson și-a croit drum, târâș-grăpiș, spre putere, în 1912, devenind primul și, din fericire, singurul profesor de științe politice care să fi fost ales vreodată președinte al Statelor Unite. Cum i se și potrivea, de altfel, a ajuns la putere călărind în

spatele noii Mișcări Progresiste Americane, care se modelase pe sine, plină de elan, după Partidul Progresist al Germaniei, pe-atunci în mare vogă. O alianță politică inovatoare, noul partid avusese ideea abilă de a-i aduce alături pe capitaliștii importanți ai Germaniei cu birocrații statului și intelighenții lumii academice (porecliți laolaltă *Kathederosozialisten* – „socialiștii de catedră"), unindu-i pentru a împinge înainte genul de reforme sociale și economice impuse de sus în jos din care aveau cu toții de câștigat. Speranța lui Wilson ca America să privească spre modelul german pentru inspirație s-a văzut astfel îndeplinită.

Pe durata președinției sale (1913–1921), și profitând în particular de prilejul oferit de criza Primului Război Mondial, Wilson va supraveghea primul mare val centralizator al revoluției manageriale din America, instituind mare parte din baza inițială pentru birocrația administrativă modernă a țării, inclusiv introducerea primului impozit federal pe venit și crearea Sistemului Rezervelor Federale (Banca Rezervelor Federale din SUA are atribuțiile unei bănci centrale – n.tr.), a Comisiei Federale pentru Comerț și a Departamentului Muncii (echivalentul unui minister al muncii – n.tr.)**.

De asemenea, a guvernat ca executivul probabil cel mai autoritarist din istoria americană, criminalizând exprimarea prin intermediul legilor lui privind spionajul și răzvrătirea, implementând cenzura de masă prin intermediul serviciului de poștă, a înființat un minister dedicat al propagandei (Comisia pentru Informații Publice) și folosindu-se de instituția Procurorului General ca să-și condamne opozanții politici și să-i arunce la închisoare. Mai mulți disidenți au fost arestați sau încarcerați în doi ani de război sub Wilson, decât în Italia lui Mussolini pe tot parcursul întregului deceniu 1920.

Dar moștenirea cea mai importantă lăsată de Wilson a fost începerea procesului de „organizare a democrației" în America, așa cum visase s-o facă în timpul carierei universitare: o „clasă universală" de manageri va stabili de acum înainte voința reală a poporului și va guverna în numele ei; democrația nu va mai avea de ce să fie haotică și dezordonată, ci constant mai organizată, previzibilă și științifică. Începând din acest moment, definiția democrației însăși va începe să se schimbe: „democrație" nu mai însemna autoguvernare de către *demos* – poporul –, exercitată prin vot și alegeri; în loc de aceasta, va

ajunge să însemne instituțiile, procesele și obiectivele progresiste ale serviciului public managerial însuși. Protejarea sanctității „democrației" cerea acum ca statul managerial să fie *protejat* de *demos*, făcând guvernarea mai puțin democratică.

Astăzi, această viziune a „democrației gestionate" (numită și „democrație ghidată") este o formă de guvernare la care râvnesc pofticios elite de pe tot cuprinsul lumii, reușind (în întruchipările ei ceva mai mărinimoase) să instituie regimuri disciplinate în țări ca Singapore și Germania, unde oamenii încă mai pot să voteze, dar opoziția reală în fața tăvălugului agendei de interese a statului nu este tolerată. În cadrul unui asemenea sistem, poporului i se oferă satisfacția de a vedea că vederile sale sunt „ascultate" de clasa politico-administrativă, dar zisele vederi pot să fie oricând notate și considerate de prisos, administrația dispensându-se de ele, dacă sunt un pericol pentru „democrație" și interesele ei. Aici, vechea întrebare a lui Wilson, despre cum „să facem opinia publică eficientă, fără să-i dăm voie să-și bage nasul în ce n-o privește", pare să-și fi găsit o soluție.

Republica Populară Chineză a dus deja această logică la încheierea ei cea mai deplină. Se prea poate ca votul popular să fi fost eliminat cu totul în China, dar este în continuare o democrație (că doar așa scrie în constituția ei!). În locul alegerilor, Partidul (care există exclusiv pentru a reprezenta poporul, pe vecie) evaluează riguros voința și interesele maselor, printr-un proces de consultare și deliberare internă pe care îl numește „democrația populară în întregul ei proces" – cunoscută mai pe scurt ca „democrație consultativă".

Democrația consultativă are niște avantaje serioase în fața modelului tradițional, din punctul de vedere al maximizării eficienței, și tocmai de aceea elitele vestice o admiră de vreme îndelungată. „Există un nivel de admirație pe care eu o nutresc de fapt față de China, pentru că dictatura lor elementară le permite efectiv să-și transforme economia cu costuri minimale și să spună «trebuie să devenim verzi»", a explicat, de pildă, Justin Trudeau (vezi aici (https://www.youtube.com/watch?v=mJNtFG9GSPU)) al Canadei (deși în mod caracteristic se încurcă în propriile-i cuvinte și uită să eticheteze China drept democrație, în loc de dictatură).

Sau cum a spus odată Thomas Friedman (aici (https://www.youtube.com/watch?v=mJNtFG9GSPU)) de la *The New York Times*, îmblânzitorul de cuvinte pentru elite, dacă am putea măcar să fim și noi „China pentru o zi", atunci statul ar putea, „Știți ceva? Să autorizeze soluțiile potrivite … pentru orice, de la economie și până la mediu". La modul general vorbind, ar fi super-convenabil să semănăm mai mult cu China, cel puțin pentru o vreme, pentru că, așa cum a avut Friedman bunăvoința să dezvolte în cartea *Cald, plat și aglomerat* (vezi Thomas L. Friedman, *Cald, plat si aglomerat. De ce avem nevoie de o revolutie verde si cum putem schimba viitorul intr-o lume globalizata*, Editura Polirom, 2010), „odată ce instrucțiunile se dau de sus, vom fi depășit partea cea mai proastă a democrației noastre (incapacitatea de a lua decizii mari în vreme de pace) și exact de a doua zi am putea să ne bucurăm de partea cea mai bună a democrației noastre (puterea societății noastre civile de a face ca regulile guvernării să fie respectate și puterea piețelor noastre de a profita de ele)."

Puterea decidenților cu creier mare de a avansa progresul prin impunerea cu forța a unor mari schimbări; „societate civilă" capabilă să consolideze și să aplice obligatoriu directive ale statului venite de sus; piețe capabile să câștige simbiotic un profit frumușel din schimbarea introdusă de sus în jos – așa cum arată Friedman, democrația consultativă oferă toate părțile bune ale „democrației", fără bătăile de cap. Aici nu mai e niciun risc ca țărănoii populiști să ajungă vreodată să pipăie cu labele lor murdare vreo mașinărie delicată! N-ar trebui să ne mire nicidecum că elitele manageriale vestice și-au pierdut capul după această viziune și după multele avantaje pe care le oferă (pentru ele), și, ca atare, s-au repezit peste tot, cu o fervoare crescândă, s-o adapteze și s-o implementeze la ele acasă, cât mai repede posibil și atât cât își puteau permite fără teama de a fi sancționate. Wilson ar fi mândru.

Dar ele înțeleg, totodată, că până și această organizare structurală, de una singură, nu va fi niciodată suficientă, până la urmă, pentru a proteja „democrația“. După ce s-au izbit de nenumărate ori de-a lungul timpului de inflexibilitatea naturii încăpățânate a poporului, ele au ajuns de mult la încă o concluzie implicită: provocarea primordială la adresa „democrației“ nu este dată de structurile guvernării, ci de *demos* – de omul obișnuit însuși. *El* este problema care cere o soluție, la un nivel în întregime mai profund. Pentru ca *demosul* să nu prezinte niciun risc la adresa „democrației“, va fi nevoie ca el să fie înlocuit cu un om complet nou și mai sigur.

*În timp ce era guvernator al statului New Jersey, Wilson a făcut cu entuziasm campanie pentru o propunere legislativă, pe care apoi a și promulgat-o ca lege, prin care se introducea sterilizarea cu forța „a claselor iremediabil defectuoase și criminale“. Eugenistul-șef al lui Wilson, care a întocmit propunerea de lege, era doctorul Edwin Katzen-Ellenbogen, care mai târziu a lucrat pentru naziști la Buchenwald, unde a ucis cel puțin 1 000 de deținuți prin injecție letală.

**Tot el a fost și cel căruia i-a venit primul ideea implementării guvernamentale a „zilelor de luni fără carne“.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), aici, aici și aici (https://reactionarii.home.blog/2023/09/19/un-demos-fara-riscuri-pentru-democratie-convergenta-cu-china-partea-a-iv-a/#more-3621)

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Domnul Știință și Omul Nou (Convergența cu China. Partea a VI-a)

CrossRoads Uncategorized septembrie 24, 2023septembrie 25, 2023 9 minute

de N.S. Lyons

Psihologul, filozoful instrumentalist și, mai întâi de toate, educaționalistul progresist american John Dewey a debarcat în China pe data de 1 mai 1919. Era cu trei zile înainte de izbucnirea Mișcării Patru Mai, un val antitradiționalist care avea să se umfle din protestele studențești de la Beijing și să devină o cruciadă care va transforma radical națiunea. Va da naștere Partidului Comunist Chinez doi ani mai târziu, în 1921. Sloganul mișcării studențești cerea Chinei să-i adopte pe „Domnul Știință" și „Domnul Democrație", iar odată cu apariția lui Dewey, se părea că Domnul Știință sosise. Chen Duxiu, cofondator al PCC, a spus că Dewey întruchipa, după părerea lui, întregul spirit al mișcării. Mao Zedong era de părere că teoria lui educațională „merita din plin să fie studiată".*

Adorat ca un erou progresist și modernizator, Dewey va rămâne în China pentru un turneu care a durat mai mult de doi ani, ținând peste două sute de prelegeri în fața a mii de fani adoratori. Multe dintre acele prelegeri au fost apoi traduse în cărți devenite best-seller și distribuite în toată țara. A fost omagiat ca „un al doilea Confucius" și poreclit Dewey Du Wei – „Dewey cel Mare".

Dewey cel Mare ajutase deja la transformarea Americii. Far călăuzitor al mișcării progresiste pentru educație ce înmugurea în America, condusese cu succes o misiune de reașezare completă a sistemul de învățământ american, remodelând istoricele colegii liberal-umaniste ale țării ca să copieze noile „universități de cercetare", administrate central, la mare modă în Germania, și totodată revizuind complet scopul și pedagogia educației publice. În timp ce instituțiile vestice de învățământ se concentraseră, secole de-a rândul, în mare parte pe transmiterea culturală și formarea caracterului învățăceilor pe care-i aveau în grijă, prin studiul umanioarelor și al virtuților clasice, Dewey socotea că abordarea aceasta era perimată, și, de fapt, chiar imorală.

Influențat de noua filozofie a pozitivismului logic, el credea că orice instruire a învățăceilor să creadă în adevărul obiectiv și noțiuni cu autoritate despre bine și rău, era dăunătoare, și că omul individual însuși trebuie să fie cel care se angajează în „construirea binelui". Sisemul de educație, așadar, trebuia să-și abandoneze misiunea seculară și să se concentreze în schimb pe a le preda învățăceilor deprinderile tehnice necesare pentru a prospera în societatea industrială modernă – inclusiv, ca aspect de maximă importanță crucială, „cum să gândească" în termeni rațională și științifici.

Dar, bineînțeles, Dewey și colegii lui care-i împărtășeau convingerile, voiau de fapt să modeleze *caracterul* copiilor americani, doar că într-un mod diferit de vechea ordine. Pentru Dewey, care credea că democrația nu era o formă de guvernare, ci un proiect etic, contopirea guvernării cu metoda științifică era singura cale posibilă spre atingerea progresului politic și uman. Numai că, pentru aceasta, va fi necesar mai întâi să fie schimbați votanții democrației.

Dewey considera că educația publică era „metoda fundamentală de progres și reformă socială", tocmai pentru era, scria el, „singura metodă sigură de reconstrucție socială". Reconstrucția socială însemna reproiectarea inginerească a societății. Frank Lester Ward, profesorul și mentorul lui Dewey (și primul președinte al Asociației Sociologic Americane) se arăta încă și mai puțin sfios: scopul educației formale, a spus el, era acum acela de a fi „un proces sistemic pentru fabricarea opiniilor corecte" în mintea publicului. (Ar trebui așadar, a adăugat el, să fie adus sub controlul exclusiv al guvernului, dat fiind că „rezultatul dorit de stat este complet diferit de cel dorit de părinți, tutori și elevi.")

Reconstruirea societății pe principii științifice va necesita remodelarea oamenilor ca să fie compatibili cu noua lor mașină. O societate reconstruită va trebui să fie edificată pe baza unui individ reconstruit: un Om Nou, eliberat de toate superstițiile primitive ale trecutului său și de iraționalitățile dezordonate ale fostei sale naturi. Acest proiect antropologic era adevăratul scop al lui Dewey și al mișcării sale pentru educație progresistă – erau Programatori.

Ridicat într-o funcție din care avea maximă influență, de președinția lui Wilson (care își exprimase propria dorință „de a-i face pe tinerii gentlemeni ai generației care se ridică pe cât mai *ne*asemănători posibil cu tații lor"), Dewey, alături de colegii lui, a avut posibilitatea să înceapă acest demers mai întâi prin revoluționarea sistemului de învățământ, astfel încât să facă generațiile viitoare mai pliabile prin desprinderea lor sistematică de trecutul lor și de loialitățile lor tradiționale, și prin deconstruirea întregului mod în care tinerii vedeau lumea.

Mao, între timp, va îmbrățișa același proiect, cu o deosebită plăcere. Americanii progresiști ai începutului de secol XX, ca Dewey și Wilson, căpătaseră un obicei de a se referi la China și la poporul chinez atribuindu-le calitatea de a fi minunat de „plastici", cu deosebire potriviți să se lase modelați după voie în mâinile unor „occidentali puternici și capabili", cum medita Wilson în 1914. China ca țară putea, după părerea lor, să servească drept laborator ideal pentru experimentare socială. Mao a fost de acord. Poporul chinez, a început el să spună afectuos, era „mai întâi de toate sărac, iar în al doilea rând, cu mintea goală" – adică pânza perfectă pentru tabloul viziunii sale comuniste. Ceea ce nu era de fapt adevărat, firește – chinezii aveau în spate milenii întregi de istorie bogată și de cultură tradițională. Așadar, a fost nevoie de nu puțină muncă din partea lui Mao, ca să golească mințile poporului la nivelul dorit.

Lucru pe care a pornit să-l realizeze printr-un proces pe care el l-a numit „Reforma Gândirii". Desfășurat de probă mai întâi în tabăra comunistă izolată din Yanan, în perioada 1942–1943, iar apoi impusă cu forța întregii țări, în anii 1950, după preluarea de către PCC a controlului asupra Chinei, Reforma Gândirii a fost un proces de folosire a îndoctrinării, presiunii publice și terorii pentru a produce indivizi docili și ușor de controlat.

Explicit bazat pe noile teorii ale condiționării psihologice pavloviene importate din URSS, și foarte admirate de Mao, procesul de reformare urmărea întotdeauna aceeași metodă distinctă: ceasuri nesfârșite de „studiu" și „discuții" în grup, unde tăcerea nu era o opțiune; „autocritici" repetate și mărturisiri în scris, care pretindeau „să-ți pui sufletul pe masă" în numele autoperfecționării și educării în colectivitatea binefăcătoare; încurajarea vecinilor și a colegilor să se raporteze unii pe alții, acuzând pretinse metehne dăunătoare, delicte și idei greșite; împărțirea oamenilor în clase sau grupuri „bune" și „rele"; izolarea câte unui individ luat la ochi o dată și „convingerea" foștilor prieteni și aliați să se alăture într-un atac simultan împotriva lui; ședințe „de luptă" în masă, menite să-l copleșească și să-l umilească pe cel luat la țintă și să transforme o epurare politică într-un spectacol public și o lecție de tras învățăminte; forțarea oamenilor să-și ceară iertare târându-se în genunchi, urmată apoi de milostivire „magnanimă" temporară și mântuire, sau, dacă nu, de respingere și distrugere a individului, în chip de avertisment pentru alții; și repetarea ciclică, cu persecutarea unor noi ținte.

Dacă individul luat drept țintă era vinovat de ceva sau nevinovat, ori măcar loial sau nu, nu avea absolut nicio relevanță. Așa cum nici scopul nu era să convingă sau să determine pe cineva să se răzgândească. Nu asta era ideea. Așa cum relata un martor după ce asistase la persecutarea nemiloasă a unui cadru de partid de o loialitate entuziastă: „Abia mai târziu mi-am dat seama că comuniștii fuseseră perfect conștienți de loialitatea [lui] față de cauza lor și tot atât de conștienți erau că, după «reformare», și-l înstrăinaseră. Dar reușiseră să-l terorizeze în asemenea hal, încât, de atunci încolo, indiferent ce ar fi gândit, el vorbea și se purta în fiecare clipă a existenței sale lucide exact așa cum voiau comuniștii. Odată adus în această stare, comuniștii se simțeau mai liniștiți și mai siguri în privința lui."

Metoda aceasta de programare era combinată cu un efort de a crea un mediu informațional integral controlat și în totalitate fluid, în care nimeni nu putea fi complet sigur ce anume era adevărat sau „corect", în niciun moment dat. Jurnalismul și literatura erau strict cenzurate; satira era scoasă în afara legii. Cărturarii și educatorii trebuia să-și revizuiască în mod repetat lucrările scrise, ca să se conformeze cu cea mai recentă ortodoxie de partid; unii își rescriau de zeci de ori articolele sau cărțile, ori renunțau de tot la ele. Cărțile în general erau de regulă surse de informații prea stabile ca să fie permise, deci erau distruse – împreună cu vaste depozitorii ale izvoarele istorice și cunoștințelor Chinei – la o scară aproape inimaginabilă. La Shanghai, de pildă, în numai două luni ale anului 1951 au fostr distruse 237 de tone de cărți. La Shantou în mai 1953, un rug gigantic a ars întruna timp de trei zile, ca să poată incinera vreo 300 000 de volume reprezentând „vestigii ale trecutului fedual". Organele de propagandă lozincardă ale

partidului au devenit singurele surse permise de informații și toată lumea a descoperit că, pentru propria siguranță, nu avea încotro și trebuia să le urmărească îndreaproape, în încercarea de a rămâne la curent cu „linia partidului“ în permanentă deplasare.

Acest proces de îndoctrinare ideologică și control total – numit colocvial *xinao* (洗脑, la propriu: „spălarea creierelor“) – își va câștiga faima cea mai mare în timpul Revoluției Culturale ulterioare a Chinei, dar a fost în realitate întregul fundament al maoismului, de la bun început. Iar aceasta, pentru că dădea rezultatele scontate. Jurnaliștii străini cărora li s-a permis să viziteze tabăra Yanan în 1944 au remarcat un „aer de intensitate nervoasă“, permanent și „înăbușitor“, și că, deși „majoritatea oamenilor aveau figuri foarte sincere și expresii serioase“, nici măcar unul singur, în afara liderilor de la vârf, ca Mao, nu făcea vreodată măcar o glumă. „Dacă le pui aceeași întrebare unui număr de douăzeci sau treizeci de oameni, fie ei intelectuali sau muncitori, răspunsurile lor sunt întotdeauna mai mult sau mai puțin aceleași“, se minuna un jurnalist. „Până și la întrebările despre dragoste, pare să existe un punct de vedere care a fost decis în ședințe.“ Cu timpul, toată țara va fi redusă la aceeași stare de conformare.

Reforma Gândirii a fost probabil cel mai cuprinzător și mai dramatic proces de îndoctrinare ideologică aplicat vreodată. A fost totodată incredibil de violent și destabilizator, cu milioane de oameni uciși doar pe parcursul primelor campanii de reformă și „rectificare“ ale lui Mao. Realitatea lui, prin urmare, neîndoios că le-ar fi îngrozit sensibilitatea lui Dewey și rafinaților săi intelectuali progresiști. Dar scopul lui fundamental a fost exact același ca al lui Dewey: să demoleze atât de complet vechile moduri de a trăi și de a gândi ale oamenilor, încât natura umană să poată fi desființată și pe ruine să se poată construi un Om Nou și o Societate Nouă.**

Această viziune utopică totalizantă, atât de integrală comunismului, este pur și simplu expresia supremă a *tuturor* compulsiunilor ideologice necruțătoare ale managerialismului de a reproiecta și de a controla lumea întreagă, cu tot ce există în ea, așa cum cineva ar controla o mașină.

Totuși, e perfect adevărat că metoda lui Mao, a forței brute, era deosebit de primitivă. În managerialismul moderat al Vestului, efortul de a construi un Om Nou mai sigur politic, cu o gândire mai corectă, va adopta metode de departe mai subtile, mai sofisticate și mai blânde pentru spălarea creierelor.

*Deși Mao îl va denunța ulterior pe Dewey, împreună cu teoriile lui progresiste, acuzându-l că ar fi reformist, mai degrabă decât suficient de revoluționar.

**Când neomarxiștii și adepții teoriei critice din anii 1960, ca Paulo Freire (https://www.firstthings.com/web-exclusives/2023/07/the-left-is-reengineering-the-human-soul-our-children-are-the-guinea-pigs), recomandau să fie acaparate școlile, pentru a se asigura „un instrument extraordinar care ajută la edificarea unei societăți noi și a unui om nou", ei de fapt nici nu aveau nevoie să importe vreo idee nouă, străină, din marxism, ca să-și susțină teoria… America era deja adâncită în propriile tradiții aproape identice de managerialism educațional progresist.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4 și partea 5 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/22/democratie-si-democratie-convergenta-cu-china-partea-a-v-a/#more-3633).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) Vezi toate articolele lui CrossRoads

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Statul terapeutic și pericolul din interior. (Convergența cu China. Partea a VII-a)

CrossRoads Uncategorized septembrie 28, 2023 8 minute
de N.S. Lyons

Germania și Japonia au capitulat în 1945, dar Al Doilea Război Mondial nu s-a terminat. Liberalismul managerial se angajase în primul său război ideologic global, iar odată oprite împușcăturile, bătălia ideologică abia atunci începea. Europa, ba chiar și patria-mamă americană însăși, încă nu fuseseră cu adevărat eliberate. Problema era că fascismul "continua să pândească din umbră" în mintea oamenilor de pretutindeni. Eradicarea lui va impune nimic mai puțin decât transformarea psihologică a unor populații întregi.

Cel puțin așa suna concluzia mișcării politico-psihanalitice conduse de autointitulatul freudo-marxist german Wilhelm Reich, care a ajuns să fie convins că germanii din clasa muncitoare erau susceptibili la autoritarism din cauza sexualității lor nesănătos „refulate" și a atașamentului arătat rolurilor tradițional împărțite pe sexe. Numai prin eliberarea lor de constrângere sexuală (Reich a inventat expresia „revoluție sexuală") și mai ales prin nimicirea o odată pentru totodeauna a structurii rigide a familiei și a autorității figurii patriarhale a tatălui – adică a Führerului – se va putea să fie reformați, iar psihicul lor putea deveni sigur pentru democrația liberală.

Așa cum a explicat (vezi aici (https://unherd.com/2022/12/the-politics-of-masturbation/)) cu abilitate Matthew Crawford (https://theupheaval.substack.com/p/upheaval-interview-matthew-b-crawford), prin identificarea structurii societății ca fiind nu doar nedreaptă politic sau economic, ci și „bolnavă" psihologic, Reich și colegii lui freudo-marxiști născociseră un „program politic care va cere nimic mai puțin decât o revoluție morală, acționând la cel mai profund nivel al individului". Revoluția marxistă veritabilă și durabilă va fi realizată nu de proletarul cu ciocanul, ci de psihoterapeutul profesionist.

În timpul războiului, ideile lui Reich și-au câștigat mulți adepți printre membrii elitei manageriale liberale și educate, care populau eșaloanele superioare ale serviciilor americane de securitate, mai ales în interiorul OSS (agenția precursoare a CIA). Proiectul lui politico-terapeutic freudian a fost curând preluat de Înaltul Comisariat Aliat condus de Statele Unite, ca element de bază al programului lansat la scară largă de guvernul militar omnipotent pentru „denazificarea" Germaniei. În departamentele de psihologie și de sociologie ale universităților germane au fost angajați emigranți întorși acasă, deseori selectați dintre freudo-marxiști și dintre toreticienii critici adiacenți intelectual ai Școlii de la Frankfurt, și

transformați în vehicule pentru promovarea reeducării în masă a germanilor. Obiectivul nu-și propunea nimic mai puțin decât „transformarea mintală a omului german“, așa cum propuneau planurile întocmite de Max Horkheimer, liderul Școlii de la Frankfurt.

Proiectul acesta a fost apoi imediat re-importat și în America. Înainte măcar ca războiul să se fi terminat, guvernul Statelor Unite a început să finanțeze și să faciliteze un nou val de studii psihologice, îndrumate de psihanaliști refugiați europeni. Departamentul de Război, de exemplu, a desfășurat studii pe soldați lăsați la vatră, externalizând aceste cercetări în seama unor psihanaliști care dădeau vina pentru căderile nervoase din timpul luptei nu pe stresul acut, ci pe refulările vieții de familie conservatoare din perioada copilăriei. Lucrarea de departe cea mai influentă, însă, avea să fie produsă de Theodore Adorno, membru al Școlii de la Frankfurt, care a elaborat un nou model pentru evaluarea psihologică, denumit „Scala F“ (cu F de la Fascist).

Scala F, scoasă de Adorno direct din propriul pix, era un chestionar care evalua acordul subiecților cu credințe și trăsături standard conservatoare sau de dreapta (cum ar fi religiozitatea, credința în deosebirile inerente dintre cele două sexe sau „convenționalismul“ general, adică „conformitatea cu normele și valorile societale tradiționale ale clasei mijlocii“) și le însemna pe răboj ca dovezi ale unor simpatii fasciste latente. Dat fiind că Adorno și discipolii lui erau marxiști, chestionarul îi clasifica inițial pe subiecți pe o axă împărțită între atitudinea autoritaristă și cea revoluționară (opoziția în fața revoluției fiind „autoritarism“), dar, ca să le câștige și mai mult simpatia sponsorilor lor americani, axa a fost rebotezată ca mergând de la autoritarism la „democrație“.

Această „cercetare“ va da mai târziu baza pentru *The Authoritarian Personality* („Personalitatea autoriară“ – 1950), un volum care a devenit una dintre cele mai influente lucrări de psihologie produse vreodată, structurând întreaga direcție a studiilor de psihologie din Statele Unite pe multe decenii de atunci încolo, și alimentând convingerile curentelor de stânga contraculturale ale anilor 1960 (și mai departe). Mai presus de orice, a realizat o spectaculoasă mișcare de jiu-jitsu politico-lingvistic: să redefinească cu

succes înțelegerea publică a fascismului – în realitate însăși esența unui regim managerial tehnocrat dur, obsedat să exploateze fuziunea stat-corporații pentru a promova puterea colectivă, eficiența omogenă și progresul științific de sus în jos –, ca fiind sinonim cu populismul democratic conservator.

Cu această nouă definiție la îndemână, dovada simpatiilor fasciste putea fi deci descoperită peste tot în Statele Unite. Așa cum relata Martin Bergmann, psihanalist în Armata SUA între 1943–1945, pentru un documentar BBC din 2022 intitulat *The Century of the Self* („Secolul sinelui"), turneele de evaluare efectuate de psihologii guvernamentali în America de mijloc, pentru a descoperi „ce se petrece în toate acele orășele" dintre cele două coaste civilizate, a dat la iveală „o țară mult mai problematică" decât își imaginaseră ei vreodată, plină cum era, din câte se părea, cu familii normale de oameni din clasa mijlocie care creșteau mici iubitori de Führer din fașă.

Guvernul Statelor Unite a trecut instantaneu la acțiune, cerându-le experților să spună cum poate fi controlat acest dușman periculos din interior. Răspunsul, așa cum îl relatează Bergmann, a fost că „este nevoie de o ființă umană care poate să internalizeze valorile democratice." Un Om Nou liberal-democrat. „Psihanaliza aducea cu ea promisiunea că se poate face acest lucru", își amintește el. „Deschidea noi perspective asupra modului în care structura interioară a ființei umane poate fi schimbată, așa încât individul să devină un suporter și un întreținător liber și mai însuflețit al democrației."

Ca urmare, Guvernul SUA „și-a asumat antifascismul ca pe un mandat mai amplu de transformare morală și socială", cum formulează Crawford chestiunea. Brusc, „viețile lăuntrice ale americanilor erau un lucru care trebuia să fie gestionat. Antifascismul în Statele Unite va fi o știință a ajustării sociale, acționând la un nivel profund al psihicului, având ca model efortul paralel al guvernării de ocupație din Germania."

În 1946, președintele Truman a declarat o criză a sănătății mentale în Statele Unite și Congresul a promulgat legea națională a sănătății mentale, împuternicind un organism al statului administrativ – Instituele Naționale ale Sănătății – să desfășoare o misiune de gestionare a stării psihologice a americanilor. Sute de proaspeți psihanaliști au fost formați și trimiși să înființeze „centre de îndrumare psihologică" în orașe din toată America. Terapeuți, consilieri și lucrători sociali au început să-și vâre nasul în toate aspectele vieții de familie, ale timpului petrecut la școală și ale vieții profesionale.

Se născuse *statul terapeutic*. Începând din acest moment, gestionarea vieții mentale și a celei emoționale a americanilor va fi o datorie a statului și a „societății civile", nu doar a individului și a comunității sale sociale proxime, din imediata vecinătate. Proiectul lui Dewey de programare a individului se extinsese de la populația minoră la întreaga populație adultă. Ceea ce, firește, se potrivea perfect cu imperativul de bază al regimului managerial, care caută permanent să atragă mereu mai multe aspecte ale existenței în tandra îmbrățișare a competenței sale fremătătoare.

Dar dezvoltarea statului terapeutic i-a permis totodată, foarte convenabil, elitei manageriale, să-i marginalizeze și mai abitir, ba chiar să-i și patologizeze, pe dușmanii ei din clasa de mijloc. "Țărănoii" nu mai erau doar înapoiați, mai aveau și probleme mentale și erau instabili psihic. Doar prin spălarea psihicului lor și adoptarea de către toți a acelorași gânduri, credințe și moduri liberale de a trăi, ca ale clasei manageriale profesioniste, puteau spera să fie vreodată vindecați.

Așa cum observa Christopher Lasch în cartea lui din 1991 despre progresivism, *The True and Only Heaven* („Adevăratul și unicul Paradis"), în acest fel, Adorno și moștenirea lui terapeutică „au substituit un idiom medical celui politic și au relegat o gamă largă de probleme controversate domeniului clinic – studiului «științific», aflat la polul opus față de dezbaterea filozofică și politică. Procedeul a avut ca efect să facă inutilă discutarea chestiunilor morale și politice pe baza meritelor lor." Numai iraționalitatea cuiva cu mintea rătăcită putea acum să explice dezacordul cu proiectul managerial progresist. Cam la fel ca sub comunism în China și în Uniunea Sovietică, disidența a devenit aptă de desconsiderare ca formă de devianță.

Iar devianța însemna fascism. Deci, cu burghezia clar în pericol să explodeze în orice clipă în pasul de gâscă, se putea stabili o diferențiere de tip prieten sau dușman: puteai să fii ori în mod rațional pentru managerialismul progresist – alias „democrație liberală" – fie împotriva lui, și, drept urmare, un aliat irațional al autoritarismului și un pericol la adresa societății.

„Antifascismul" putea acum să capete aceeași semnificație și funcție ca sub Mao: smolirea oricărui opozant al proiectului revoluționar propus de regimul managerial, ca trebuind în mod necesar să fie distrus preventiv, și nu supus dezbaterii.

Căci, dacă „întreaga perioadă postfascistă este una a pericolului clar și prezent“, cum afirma încă un component al Școlii de la Frankfurt, Herbert Marcuse (care a lucrat direct pentru OSS între 1943 și 1950), în eseul lui de referință „Toleranța represivă“, atunci tradiția de libertăți cetățenești și neutralitate liberală a Americii putea fi în mod justificabil revizuită, pentru a preîntâmpina resurgența pericolului fascist. O „toleranță eliberatoare“ veritabilă va ajunge apoi să atragă după sine „retragerea toleranței față de mișcările regresive și toleranța discriminatoare în favoarea tendințelor progresiste“.

Progresul și justiția vor presupune de fapt „retragerea drepturilor cetățenești de la cei care le împiedică exercitarea“ (adică de la „mișcările de dreapta“). În paralel, „pacificarea reală [a pre-fasciștilor] impune retragerea toleranței înainte să se ajungă la fapte, în etapa de comunicare prin discurs, cuvânt scris și imagine“.

Un asemenea regim de cenzură anvizajat, având ca țintă „să distrugă tirania opiniei publice“, va fi un prim pas în direcția încurajării unei „dictaturi educaționale democratice“ și luminate, călăuzită de acei puțini aleși care „au învățat să gândească rațional și autonom“. Cu toate că o asemenea „suspendare extremă a dreptului la liberă exprimare și liberă asociere“ ar fi „într-adevăr justificată numai dacă întreaga societate se află într-un pericol extrem“, și Marcuse, la fel ca restul intelighenției, putea să arate spre redefinirea fascismului făcută de colegul său Adorno, pentru a susține „că societatea noastră se află într-o astfel de situație de urgență și că a devenit starea normală a lucrurilor“. Abia câteva decenii mai târziu își vor căpăta urmașii intelectuali ai lui Marcuse șansa de a începe să valorifice pe deplin această stare de excepție în numele antifascismului.

Dar dezvoltarea statului terapeutic va avea între timp consecințe încă și mai profunde pe termen lung pentru fundamentele democrației americane.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5 și partea 6 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/24/domnul-stiinta-si-omul-nou-convergenta-cu-china-partea-a-vi-a/#more-3639).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Infantilizarea și sfârșitul autoguvernării (Convergența cu China. Partea a VIII-a)

CrossRoads Uncategorized octombrie 2, 2023 14 minute

de N.S. Lyons

Opusul managerialismului este autoguvernarea. Autoguvernarea (sau „autogestiunea" sau „autoconducerea") are două sensuri. Cel puțin în cazul americanilor, primul care le vine în minte este de regulă cel politic: libertatea pentru „noi, poporul", de a ne guverna singuri, de a ne lua în mod colectiv propriile decizii, ca o comunitate localizată sau ca o națiune distinctă, în legătură cu ce trebuie să se întâmple înăuntrul acelei comunități sau națiuni, fără a ceda suveranitatea luării deciziilor vreunei autorități aflate la mare depărtare, fie ea străină sau colonială. Autoguvernarea, în acest sens, a fost *idealul fondator central* al entității numite Statele Unite ale Americii. Nu doar că a grăbit declanșarea Războiului de Independență, pentru preluarea suveranității de la autoritatea britanică, dar a și structurat republica federală a statelor independent guvernate, creată ulterior.

Dar autoguvernarea poate să se aplice și la nivelul individului. Un individ autoguvernat este cel dispus și capabil să-și ia propriile decizii în privința a ce să gândească și ce să facă, și cum să facă, mai degrabă decât să se întoarcă automat spre vreo autoritate exterioară care să facă aceste lucruri pentru el. În acest scop, el trebuie mai întâi să capete o oarecare încredere în propria capacitate și autoritate de a judeca adevărul, de a hotărî și de a acționa, precum și curajul de a accepta existența unor riscuri și de a și le asuma. El trebuie să aibă o oarecare credință în propria pricepere, putere de acțiune și capacitate de a realiza lucruri în lume (inclusiv prin cooperare cu alți oameni) și, prin aceasta, de a-și influența propria soartă și pe cea a comunității lui. În termeni psihologici, individul are un *locus de control intern* (pentru semnificație, vezi aici (https://ro.wikipedia.org/wiki/Locus_de_control)), mai degrabă decât unul extern. Cu alte cuvinte, trebuie să posede un anume grad de autonomie, de capacitate de a se bizui pe el însuși.

Ca să fie capabil de acest lucru, însă, individul trebuie totodată, și în primul rând, să fie capabil să-și exercite judecata rațională, pentru a-și subordona imboldurile, dorințele și emoțiile mai imediate sau mai animalice, îndeplinirii țelurilor mai înalte și pe termen mai lung. El trebuie să fie capabil să îndure împunsătura psiho-emoțională a amânării recompensei sau satisfacției; chinul muncii fizice necesare pentru a construi ceva; frustrările și neplăcerile învățării unei deprinderi noi; iritările și derutele formării și întreținerii unor relații interumane complexe; disconfortul emoțional de a auzi sau de a spune adevăruri dificile, dar necesare, și așa mai departe. Fără a fi capabil de genul acesta de reținere,

autodisciplină și stăpânire de sine, individul este de fapt incapabil să acționeze cu putere veritabilă. În loc de aceasta, dacă nu este stăpân pe pasiunile lui, atunci – într-una dintre cele mai străvechi și mai consecvente revelații ale filozofiei clasice – va fi robul lor.

Adevărata libertate, în sensul clasic al termenului, nu este, prin urmare, libertatea ca individul să posede sau să facă orice dorește, oricând se simte împins s-o dorească, ci libertatea față de despotismul dorinței, care face imposibilă suveranitatea rațiunii și a moralității. Așadar, într-un sens real, autoguvernarea cere mai întâi guvernarea sinelui. Tocmai de aceea autoreglarea a fost istoricește considerată, dintotdeauna, adevăratul semn distinctiv al maturității – al stadiului în care individul este pregătit să participe constructiv la viața cetății –, iar lipsa ei, un semn sigur al comportamentului în continuare copilăresc.

Precum dedesubt, la fel și deasupra: un popor incapabil de autoguvernare va fi incapabil de autoorganizare și de autoadministrare politică. În loc de aceasta, oamenii acelui popor vor avea tot timpul nevoie – și își vor dori – ca o mamă politică sau un tată politic să domnească peste ei, să le dea ce le trebuie și să ia decizii în privința a ce este cel mai bine pentru ei. Doar șlefuindu-și propria capacitate pentru virtuțile autoguvernării, vor fi ei în măsură să conducă ei înșiși. Și precum deasupra, la fel și dedesubt: un popor de oameni conduși de sus și cărora li se oferă totul de undeva de deasupra, ca și cum ar fi copii, nu va avea ocazia să-și dezvolte adevărata libertate a autoguvernării personale și comunale, ci va rămâne pe veci dependent, manipulat și înrobit.

Pentru vechii greci și romani, cea mai înaltă concepție posibilă despre libertate era, așadar, să trăiască în cadrul unei entități colective autoguvernate, alcătuită din indivizi autoguvernați. Această idee antică a fost apoi preluată și extinsă de John Locke, și, printre alții, de Părinții Fondatori americani. Americanii au devenit admirați, ca remarcabilă personificare supremă a unui popor autoguvernat, tocmai datorită inseparabilei lor combinații de autonomie, autoorganizare colectivă și sistem de autoconducere politică, pe care se sprijineau aceste virtuți.

Ascensiunea managerialismului și a statului terapeutic au schimbat toate acestea. De la familie în sus, până și cele mai strâns închegate comunități autoorganizate – „micile plutoane“ ale lui Edmund Burke – s-au văzut constant și perseverent dezmembrate de regimul managerial și de neabătuta lui strădanie de colonizare și centralizare internă. Puterea de decizie și responsabilitatea pentru ea au fost transferate de la indivizi, familii și comunității, la birocrații îndepărtate și experți autorizați, iar acțiunea făcută să se supună unui hățiș impenetrabil de reguli și reglementări abstracte. În paralel, statul terapeutic s-a integrat pe sine în toate sectoarele sistemului managerial, pe măsură ce concepția terapeutică modernă a „sinelui“ – un fel de zeitate interioară inefabilă de care să te ocupi tot timpul, s-o urmezi, s-o saturi și s-o adori – s-a contopit perfect cu principiile ideologiei manageriale și cu imperativele materiale ale capitalismului managerial.

Așș cum observa Philip Rieff în cartea lui din 1966, *The Triumph of the Therapeutic* („Triumful terapeuticului“), promovarea consumerismului prin convertirea neîncetată a dorințelor în trebuințe, a ajutat la convingerea majorității că starea de confort și amuzament a sinelui, cu satisfacerea dorințelor sale, era „binele suprem“. În paralel, statul terapeutic a ostracizat reprimarea sinelui (adică autocontrolul) ca fiind ceva dăunător și periculos ideologic. Liberaționismul managerial a lucrat astfel mână în mână cu piața, în a desprinde progresiv și a îndepărta normele și tradițiile care încurajau reținerea de sine. Libertatea și vrerea au fost reduse la plăceri puse la dispoziție spre consum, de ceea ce Rieff numea „o etică etern interimară a eliberării“ din chingile disciplinei sociale și ale interdicțiilor morale. Tot mai multe asemenea constrângeri va trebui să fie găsite și rupte în bucăți, pentru a ne putea bucura de și mai multă eliberare.

Dar, așa cum a subliniat odată Lasch, „atrofierea mecanismelor informale de control duce irezistibil la expansiunea controlului birocratic“. **Cu cât oamenii sunt mai puțin dispuși și mai puțin capabili să practice autoguvernarea la nivel individual și colectiv, cu atât vor apărea și se vor instala mai multe reguli formale și sisteme de autoritate externă, ca să microgestioneze ce vor oamenii și comunitățile și cum se comportă.** Un grad sporit de anarhie morală și socială tinde să producă mai mult control din partea statului, nu mai puțin.

Revoluția contraculturală a anilor 1960, cu strădania ei „antiautoritaristă“ de a „elibera“ sinele de constrângeri, i-a servit prin urmare perfect regimului managerial. A sfâșiat grabnic tradiționalele legături informale ale comunităților stabile și reziliente, care de secole ajutaseră să-i pună la adăpost pe indivizi, și a rupt în bucăți normele morale care îi ajutaseră să-și structureze și să-și disciplineze existența fără ajutorul statului. Astfel ”eliberat”, individul care se exprimă pe sine a fost declarat rege cu numele, dar lăsat mult mai izolat, mai singur și mai vulnerabil, în realitate. Un asemenea individ atomizat s-a dovedit o pradă mult mai ușoară pentru corporația de masă, care s-a năpustit să ofere de cumpărat tot soiul de substitute pentru ceea ce fuseseră altădată bunuri sociale comune, precum și pentru stat, care a acționat la cerere ca să garanteze suveranitatea acestor euri eliberate și să le protejeze de proprile lor alegeri. Cu capacitatea de autoguvernare astfel degradată și încurajat să se gândească la sine ca depinzând de stat pentru a-și păstra libertatea, publicul n-a făcut decât să ceară, mereu și mereu mai mult, un management din partea unei autorități superioare.

Deloc surprinzător, anii 1960 au produs o mare explozie de administrare birocratică în America, statul fiind mai mult decât fericit să demareze o serie de grandioase proiecte de management social cum ar fi Războiul contra Sărăciei, Marea Societate și Legea Drepturilor Civile. Acestea nu doar că au turbo-alimentat creșterea aparatului administrativ, dar s-au dovedit și fundamentale în a propulsa expansiunea sistemului managerial dincolo de limitele statului, amplificând enorm rolul managerial al organizațiilor nonprofit și aducând inevitabil după sine crearea unor inovații precum departamentul modern de Resurse Umane, care acum îndeplinește practic rolul de mână lungă a statului managerial în mai toate firmele din sectorul privat, obligându-le să se conformeze.

Dar chiar și aceste proiecte utopice se poate să fi fost mai puțin semnificative pentru expansiunea managerialismului, decât transformarea psiho-politică mai profundă a americanilor, pe care de fapt au reflectat-o: dintr-un popor care prețuia cu înflăcărare propria autonomie a deciziei și independența în a se autoguverna, la un popor programat să renunțe prompt și de bunăvoie la orice libertate esențială, în schimbul securității. Se instituise în fapt un nou contract social: oamenii vor oferi conformare la a se lăsa „manageriați", iar în schimb, regimul managerial le va furniza mereu mai mult confort și mai multă securitate – nu doar fizică, ci și psihologică.

Astăzi, America nu mai este nici pe departe singură, în această privință. Când COVID-19 și-a făcut apariția prima dată, regimul managerial din China a impus imediat măsuri draconice de izolare în numele siguranței publice, închizând locuitorii unor orașe întregi la ei în casă, trăgând oblonul peste întregi sectoare economice și smulgându-i pe oameni din familiile lor ca să-i târască în lagăre de carantină. Și a continuat cu aceste politici naționale autodistructive timp de trei ani după ce devenise clar, din punct de vedere științific, că virusul avea o mortalitate relativ moderată și nu ridica atât de mari riscuri pentru sănătate, nici măcar pe aproape încât să necesite un asemenea nivel de reacție. Dar, pe măsură ce virusul a început să se răspândească în lume, statele manageriale din Vest, mai ales, s-au uitat spre China nu cu groază, ci cu admirație. Totuși, inițial ele au presupus că occidentalii nu vor accepta în ruptul capului un asemenea de nivel de control managerial din partea regimului lor. Așa cum a recunoscut profesorul Neil Ferguson, care a dirijat prima reacție a Marii Britanii la COVID, într-un interviu din 2020 (aici (https://unherd.com/thepost/neil-ferguson-interview-china-changed-what-was-possible/)), birocrații din sistemul sănătății publice voiau să adopte „intervenția inovatoare" a Chinei, dar inițial au renunțat la idee, considerând-o un lucru pe care popoarele vestice pur și simplu nu l-ar tolera. Dar se înșelau: „Este un stat comunist, al unui singur partid, ne-am spus noi. N-am putea scăpa nepedepsiți în Europa, ne-am gândit … după care Italia a făcut-o. Și ne-am dat seama că putem", jubila Ferguson. O majoritate a publicului britanic, de fapt, a vociferat *în favoarea* securității unei vieți strict gestionate în condiții restrictive, de lockdown – și încă o preferă (vezi aici (https://unherd.com/2023/03/why-doesnt-britain-regret-lockdown/)).

Astfel, „sentimentul a ceea ce este posibil, din punctul de vedere al controlului, s-a schimbat de-a dreptul dramatic" în Occident, a explicat Ferguson. Curând, țările din toată lumea vestică adoptaseră și impuseseră modelul chinez.

Ceea ce n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Obsesia siguranței este în totalitate tipologică pentru societățile manageriale de oriunde, moderate sau dure, din Sacramento sau Shanghai. În vârful piramidei, elita managerială firește că va fi obsedată să exercite un control total – pentru ca societatea să funcționeze precum mașinăria pe care elita o visează – și să înăbușe din fașă orice manifestare imprevizibilă și orice activitate nesupravegheată sau rezistență voită. Pentru eșalonul managerial mediu, a te îndoi sau a te abate de la regulile și procedurile mașinăriei birocratice este nu atât de neconceput, cât inimaginabil de imoral și declasat: pentru funcționarul *aparatcik** pios, conformarea cu mașina și cu modelele sale experte constituie baza atitudinii de bun cetățean și a avansării personale, în timp ce luarea independentă a deciziilor presupune o sumedenie de riscuri; „computerul spune că nu" este practic o deferire la legea sfântă.

Jos de tot, atomizarea socială, nihilismul relativist fără fond și *neajutorarea dobândită*, produse de managerialism, cultivă în rândul maselor de indivizi o stare de permanentă anxietate; în încercarea de a-și domoli această neliniște, mulți dintre ei cer apoi ei înșiși ca mereu mai mult control managerial să fie exercitat de sus peste viețile lor. Se creează un ciclu al codependenței, care se accelerează pe măsură ce

regimul managerial descoperă că poate să scoată permanent la geam noi obiecte ale fricii, de care apoi să protejeze cu generozitate publicul. Regimul devine o mamă devoratoare, proiectând asupra copiilor săi slăbiciune închipuită, ca să-i țină legați de ea și sub influența ei.

„Omul nou" dorit de managerialism nici nu este un om în adevăratul sens al cuvântului, ci un copil mic; dependent de altcineva și incapabil de autoguvernare; veșnic având nevoie de ceva și consumând veșnic ce i se dă; o tablă goală, pe care se poate scrie orice, un boț de plastilină maleabilă și influențabilă prin simplă sugestie; iubindu-i pe cei care îl îngrijesc, dându-le crezare și considerându-i omnipotenți și mânați de compasiune – supusul managerial perfect. Menținerea unei asemenea stări de imaturitate face posibil un gen de regim inedit istoricește și atotconsumator.

O putere imensă și tutelară

Scriind despre experiențele călătoriei sale în America anilor 1830, Alexis de Tocqueville s-a chinuit să dea un nume viitorului sumbru pe care îl prevedea ca foarte probabil să amenințe tânăra țară, căci „soiul de oprimare care amenință națiunile democratice nu seamănă cu nimic care să fi existat vreodată înainte pe lume". El a căutat „în van după o expresie care să transmită exact ideea, în întregul ei", fiindcă „vechile cuvinte ca despotism și tiranie nu se potrivesc" pentru a o descrie. În mintea lui, el a văzut „o mulțime fără număr de oameni, toți egali și la fel", și toți „căutând neîncetat să-și procure plăcerile mărunte și meschine cu care își încarcă peste măsură viața". Și „fiecare dintre ei, trăind separat, rămâne tot atât de străin soartei tuturor celorlalți", fiecare om existând „doar în el însuși și doar pentru el însuși." În acest stat atomizat și dezorganizat, chiar „dacă neamul încă îi mai rămâne al lui, se poate spune în orice caz că și-a pierdut țara", căci:

> *Deasupra acestui soi de oameni se ridică o imensă putere tutelară, care își ia numai și numai asupră-și să le asigure plăcerile și să le aibă soarta în grijă. Puterea aceea este absolută, minuțioasă, regulată, chibzuită și domoală. Ar fi ca autoritatea unui părinte, dacă, aidoma acelei autorități, scopul ei ar fi să-i pregătească pe oameni pentru a fi oameni în toată firea; dar ea caută, dimpotrivă, să-i țină într-o copilărie perpetuă: este mai mult decât mulțumită ca oamenii să se bucure, cu condiția ca lor prin gând să nici nu le treacă altceva. Pentru fericirea lor se trudește o asemenea guvernare, dar ea alege să fie unicul agent și unicul arbitru al acelei fericiri; le garantează siguranța, le prevede și le satisface trebuințele, le mijlocește plăcerile, se ocupă de grijile lor principale, le dirijează îndeletnicirile de muncă, reglementează transmiterea proprietăților și le subîmparte moștenirile – ce mai rămâne, decât să-i scutească cu totul de grija gândirului și de sâcâiala traiului?*
>
> *Astfel, în fiecare zi ea face ca exercitarea autonomiei libere a omului să fie tot mai puțin utilă și mai puțin frecventă; ea circumscrie voința într-o arie mai îngustă și, treptat, îi răpește omului toate prilejurile de se folosi pe sine. Principiul egalității i-a pregătit pe oameni pentru aceste lucruri; i-a predispus să le îndure și, deseori, să le vadă ca pe foloase în avantajul lor.*
>
> *După ce a reușit astfel să apuce pe rând fiecare membru al comunității în strânsoarea-i de oțel și să-l modeleze după cum dorește, puterea supremă își va întinde apoi brațul asupra întregii comunități. Ea acoperă suprafața societății cu un păienjeniș de mici reguli complicate, minuțioase și uniforme, prin care nici cele mai originale minți, nici cele mai energice caractere, nu pot să pătrundă pentru a se ridica deasupra mulțimii. Voința omului nu este zdrobită, ci înmuiată, îndoită și călăuzită; doar rareori sunt oamenii forțați de putere să acționeze, însă tot timpul vor fi opriți, ținuți în frâu. O asemenea putere nu distruge, dar previne existența; nu tiranizează, dar apasă, moleșește, stinge și prostește un popor, până ce fiecare națiune se vede redusă la nimic altceva decât o turmă de animale timide și harnice, cărora guvernul le este păstor.*

Ceea ce a prevăzut în mod singular Tocqueville, în vremea lui, a fost caracterul regimului managerial moderat, ale cărei prime semințe fuseseră deja sădite în America. Mai degrabă decât să brutalizeze și să terorizeze poporul întru conformare, așa cum ar face un regim dur, această putere „temperată" (și totuși „absolută") va constata că-i vine mult mai ușor să-l sedeze, să-l seducă și să-i umple mintea cu propagandă. Dar rezultatul final dorit va fi același: o populație demoralizată și programată să accepte managementul a tot ce există sub soare.

Dar, cu cât puterea a avut mai mult succes în a menține publicul într-o „copilărie perpetuă", cu atât regimul – nefiind un părinte iubitor adevărat – a ajuns să-i vadă pe oameni doar cu pur dispreț și să-i trateze cu nepăsare totală. Nu toți au înghițit politicos gălușca. Bună parte din copiii mai voluntari refuză în continuare să fie cuminți și nu încetează să se răscoale împotriva dascălilor lor. În ciuda multelor eforturi depuse, până acum *demos*-ul nu a fost securizat pentru democrație. Ce-i de făcut? Folosirea forței împotriva acestor bastioane devine neîndoios din ce în ce mai tentantă, alături de formele tot mai riguroase de programare și control. Schimbul câtorva trucuri, între tagma managerială și frățiorii mai duri și mai cruzi, ar putea părea, așadar, o evoluție din ce în ce mai necesară și mai naturală pentru ordinea noastră managerială.

* *Aparatcik* (аппара́тчик): funcționar profesionist cu normă întreagă din birocrația sovietică, adică *aparatul* („de stat"). Pentru că acești funcționari erau deseori transferați între posturi și domenii diferite de responsabilitate, fără niciun fel de pregătire practică efectivă în a face ceva anume, termenul aparatcik sau „agent al aparatului" era în general singura descriere ce putea fi găsită pentru ocupația unei astfel de persoane.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5, partea 6 și partea 7 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/28/statul-terapeutic-si-pericolul-din-interior-convergenta-cu-china-partea-a-vii-a/).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal

Menținerea stabilității (Convergența cu China. Partea a IX-a)

CrossRoads Uncategorized octombrie 17, 2023octombrie 17, 2023 15 minute

de N.S. Lyons

„Partidul, guvernul, armata, societatea civilă, universitarii; la est, vest, sud, nord, și în centru, Partidul conduce totul.“ – Xi Jinping, Secretarul General al Partidului Comunist Chinez

Tehnocrația managerială are o mare problemă: nu prea funcționează cum ar trebui. Construirea Turnului Babel nu poate fi niciodată dusă la bun sfârșit, pentru că nu totul poate fi complet controlat de inteligența omenească. Cu cât sistemul de control se face mai vast și mai cuprinzător, cu atât devine mai complex. Cu cât devine mai complex, cu atât devine mai exponențial de dificil de controlat. Entropia și disfuncționalitatea se strecoară inexorabil în sistem; încercarea de a rezolva o problemă nu face altceva decât să creeze apoi multiple probleme noi și neașteptate; turnul începe să se clatine.

Firește, sistemul încearcă cu tot mai mult zel să acopere orice astfel de fisuri, adăugând noi straturi de management, care, desigur, nu fac altceva decât să sporească complexitatea și care, în timp, încep să rupă sistemul de realitate. Oamenii care trăiesc într-un astfel de sistem au prostul obicei de a observa, până la urmă, contradicția dintre ceea ce statul insistă să pretindă că ar fi stabilitatea și faptul că ei simt turnul cum li se clatină sub picioare; cu timpul, decalajul față de realitate ajută la crearea sentimentului pervers de absurditate comun vieții în astfel de regimuri.

Proliferarea acestei absurdități (https://theupheaval.substack.com/p/the-reality-war) nu-i tulbură nicidecum pe cei din regimul managerial. Dar, în mod inevitabil, regimul începe să se confrunte cu o criză extinsă de legitimitate. Nu poate rezolva această criză, deoarece nu este ceva ce poate fi rezolvat prin aplicarea unui grad sporit de control managerial. Singura pretenție de legitimitate a regimului este competența expertă specială în a genera neîntrerupt progresul, inclusiv un plus de eficiență materială și de îndeplinire mai completă a dorințelor. Dar dorințele sunt infinite, în timp ce managerialismul însuși devine un inamic chiar și al eficienței. Singurul scop real al managerialismului și singura lui metodă constau în extinderea managementului, iar managementul în sine nu produce nimic, cu excepția unei complexități artificiale suplimentare. Ca urmare, la un moment dat, expansiunea birocrației manageriale depășește orice câștig de eficiență organizatorică rezultat din aplicarea tehnicii manageriale.

Dar regimul managerial nu este capabil decât de un singur răspuns la apariția unei astfel de instabilități: întețirea managerialismului, adică *și mai mult* control de sus în jos; mai multe niveluri de management; pretenții mai insistente de cunoștințe experte; mai multe eforturi pentru a scuti oamenii de „toată grija

gândirii și de toate necazurile vieții"; mai multă strădanie de a elimina ceea ce regimul percepe ca fiind rezistență la utopie. Acest lucru poate fi etichetat ca reformă progresistă și modernizatoare. O reformă eficientă autentică – reducerea centralizării și a managementului, relaxarea universalismului, transferarea și delegarea controlului pentru a permite diferențierea locală și adaptarea la realitate, precum și, în general, asumarea măcar a unui dram de smerenie – este bineînțeles o imposibilitate, deoarece aceasta ar însemna „să mergem înapoi", să admitem că nu suntem infailibili și să acceptăm limitele managerialismului.

Ceea nu înseamnă, însă, în niciun caz, că regimurile manageriale sunt incapabile de adaptări sofisticate pentru a suprima în mod eficient (chiar dacă temporar) instabilitatea, sau că asemenea regimuri ar avea inevitabil viață scurtă. A presupune că un anumit regim este slab sau pe punctul de a se prăbuși ar fi o greșeală; regimul managerial la scară largă este în mare parte un fenomen modern, iar până acum doar unul (URSS) s-a prăbușit fără o intervenție militară. Prin urmare, nu știm cu adevărat cât timp poate rezista un sistem managerial deosebit de inteligent, chiar dacă știm că nu va dura pe vecie. Ceea ce putem presupune este că orice regim va acționa, în mod automat, ca să se apere pe sine și să-și apere interesele împotriva amenințărilor care se înmulțesc. Probabil că nu va ezita să evolueze și să adopte noi metode, pentru a face acest lucru, la fel cum a evoluat în mod repetat în trecut. Noi mijloace de represiune zilnică – sau ceea ce regimului Partidului Comunist Chinez îi place să numească „menținerea stabilității" – vor fi rapid găsite și testate.

Astăzi, acest imperativ al menținerii stabilității conduce la o convergență rapidă și reciproc productivă între regimurile manageriale dure și cele moderate ale lumii, cele dure, „pumn de fier", devenind mai moderate (adică mai subtile și inteligente, nicidecum mai puțin crude) și cele moderate devenind mai dure (apelând mai mult la forță coercitivă și neîndurătoare).

Revoluția permanentă

Primul pas spre stabilitate este să distrugi. Pentru regimul managerial, stabilitatea înseamnă, desigur, respectarea necondiționată de către public a autorității manageriale. Ceea ce blochează o astfel de putere managerială completă se compune, ca întotdeauna, din toate acele sfere de autoritate care ar putea concura cu regimul, adică orice instituții stabile rămase încă în picioare, comunitățile, rețelele economice independente, religiile, normele, tradițiile și modurile de viață care fac posibilă și încurajează autoguvernarea – sau cel puțin organizarea și luarea deciziilor în afara „Borgului", a organismului cibernetic managerial, și independent de acesta. Aceste obstacole, aceste rămășițe recalcitrante ale vechii ordini, stau în calea schimbării, a consolidării, a reconstrucției, a progresului… deci trebuie să plece; trebuie spulberate!

Această bătucire a oricărei surse de putere care se opune este un imperativ constant pentru orice regim managerial. După cum a explicat filozoful politic francez Bertrand de Jouvenel, în lucrarea sa atemporală despre ascensiunea statelor naționale manageriale, *On Power: The Natural History of Its Growth* („Despre putere – istoria naturală a creșterii sale" – 1948), Puterea (regimul) constată că, prin însăși natura sa, nu poate decât să caute să dărâme neîncetat toate mijloacele de separare și barierele din calea sa și să adune înăuntrul ei toate celelalte noduri și surse posibile de putere – sau să le distrugă. „Orice capacitate de comandă, alta decât a sa, acesta este lucrul care irită Puterea", scria Jouvenel. În același timp, „toată energia [productivă umană], oriunde poate fi găsită, este cea care o hrănește". Regimul „se vede obligat" să spargă comunitățile deschise și independente, pentru a le consuma puterea, într-o „tendință la fel de naturală ca aceea care determină un urs în căutare de miere să spargă celulele stupului".

Statul managerial descoperă comunitatea ta independentă înfloritoare.

(https://substackcdn.com/image/fetch/f_auto,q_auto:good,fl_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F0cc5e085-ac84-43d5-9938-5ce1cfd77684_498x230.gif)

Aceasta înseamnă că păstrarea conservatoare a vechilor obiceiuri, forme și structuri juridice este întotdeauna și în totalitate ostilă obiectivelor și naturii regimului managerial. Deși vorbește despre un viitor utopic fix și fără cusur, regimul managerial avansează și crește în putere nu prin ordine și conservare, ci prin bulversarea repetată a lucrurilor , ocazie cu care sparge o sumedenie de ouă, nu doar câteva. Ca să-l parafrazez pe Marx: clasa managerială *fie este revoluționară*, fie nu este nimic. Într-adevăr, regimul managerial subscrie în mod inerent la programul lui Hegel și Mao de „revoluție neîntreruptă" sau „permanentă".

Revoluția managerială nu a fost un eveniment singular care să fi avut loc o singură dată în istorie, ci este un proces care s-a întâmplat – și se întâmplă și acum – în mod repetat și în valuri relativ distincte. De fapt, în America aceste valuri par să reapară într-un ritm destul de regulat: aproximativ o dată la 20-25 de ani sau aproximativ o dată pe generație. Epoca progresistă a lui Wilson din anii 1910 a fost urmată de epoca Noii Înțelegeri (*New Deal*) a lui FDR și a mobilizării pentru Al Doilea Război Mondial, începând cu anii 1930, care a fost la rândul ei înlocuită de epoca Marii Societăți/Drepturilor Civile din anii 1960. Apoi a venit epoca neoliberală Regan-Clinton, începând cu anii 1980, care – și mă tem că multor conservatori la va displăcea profund să audă acest lucru – a obținut un succes revoluționar strălucit, deși mai subtil, prin utilizarea privatizării pentru a destabiliza, economic și social, și a rupe comunitățile și instituțiile strâns legate și autoguvernate, în schimbul unei reduceri iluzorii a puterii manageriale a statului (produsă prin predarea acestei puteri corporațiilor manageriale). Fiecare dintre aceste perioade de revoluție a fost urmată de o perioadă iluzoriu „conservatoare", mai liniștită, de consolidare, doar pentru ca revoluția să explodeze din nou câteva decenii mai târziu.

Ceea ce ne aduce la cel de-al cincilea și cel mai ambițios val de revoluție managerială, pe care îl trăim astăzi (https://theupheaval.substack.com/p/no-the-revolution-isnt-over) în anii 2010-2020: Marea Trezire „*Woke*".

„*Wokeismul*“ este o ideologie radicală/un cult religios radical care provine din marxism și caută să stabilească raiul pe pământ (utopia „justiției sociale“ universale) prin eliberarea simultană și totală a tuturor celor care sunt „oprimați“. Acest lucru urmează să fie realizat prin crearea unui Om Nou *Woke* (și fără gen), trezit în urma unui proces de reeducare la o *nouă conștiință* a opresiunii sale; prin confiscarea și redistribuirea ulterioară a întregii puteri de la grupurile „opresoare“; și prin eliminarea forțată sau inversarea tuturor ierarhiilor stabilite, a normelor morale și a altor „constructuri sociale“ ale trecutului care pun orice limite asupra auto-creării infinite a identității și a realității mai largi. Omul Nou Woke este absolut revoluționar, până în măduva oaselor.

La prima vedere, ar putea părea o alegere ciudată, ca toate instituțiile establishmentului să adopte și să promoveze cu entuziasm și simultan această ideologie revoluționară, așa cum au făcut-o rapid după 2016. Doar statul își dorește ordine și control, nu revoluție, nu-i așa? Corporațiile își doresc un mediu înfloritor pentru capitalismul pieței libere, nu nemulțumirile marxiste și violența stradală, nu-i așa? Universitarii își doresc să poată sta liniștiți în turnul lor de fildeș, căutând mai departe adevărul (*haha* (https://theupheaval.substack.com/p/the-change-merchants)), nu-i așa? Elita, în general, dorește în mod inerent să mențină starea de fapt existentă a guvernării sale, și nicidecum să susțină răsturnarea ei, nu-i așa? Fără îndoială, mulți observatori ocazionali vor fi derutați de ideea unui *regim revoluționar*.

Deși n-ar trebui să fie un chiar așa de mare mister. Wokeismul nu reprezintă nicio amenințare pentru baza regimului managerial – dimpotrivă. În primul rând, este o extensie radicală, dar directă, a ideologiei manageriale moderate. El păstrează și avansează aceleași principii de bază (vi le mai amintiți?): scientismul, utopismul, meliorismul, liberaționismul, hedonismul, cosmopolitismul și dematerializarea (la care am putea adăuga, fără îndoială, siguranța, așa cum spuneam mai devreme). În al doilea rând, scopul său de a exemplifica în fapt o nouă conștiință victimologică și de a reconstrui natura umană este perfect în concordanță cu obiectivele și metodele statului terapeutic.

Mai important decât orice altceva, wokeismul oferă regimului ocazia ideală de a îndeplini *dialectica revoluționară*. Ce este acesta? Fără a încerca să explicăm toate detaliile materialismului dialectic, să spunem doar că, la fel ca Hegel, Mao credea că Revoluția nu trebuie să se termine niciodată, deoarece orice progres (spre Omul Nou socialist și spre comunism, dar mai ales spre mai multă putere) a fost

rezultatul transformării produse de lupta dintre forțele opuse din societate. Dacă nu ar exista luptă, nu ar putea exista progres, deoarece tot progresul a fost produs prin același proces dialectic: *unitate –> dezbinare –> unitate.*

Cu alte cuvinte, o ordine nouă, mai fermă, este produsă prin haosul dezordinii; distrugi lucrurile ca să le poți înlocui cu altele pe care le-ai ales tu. Sau, așa cum a spus Mao într-o scrisoare adresată soției sale în 1966, când a decis să înceapă enorm de distrugătoarea Revoluție Culturală a Chinei (în principal pentru a-și consolida propria putere personală, aflată în declin), metoda a constat în a stârni „mare dezordine sub cer" cu scopul de a crea „o mare ordine sub cer". Numai prin starea de urgență a haosului și a perturbărilor în masă, putea Mao să-și aroge libertatea de a lua măsuri îndrăznețe, de a face schimbări radicale, de a elimina rivalii, de a reordona loialitățile și de a prelua controlul asupra noilor centre de putere – în moduri care până atunci ar fi fost imposibile. (De unde și remarca pe care se spune că ar fi rostit-o Mao la apogeul acelei nebunii sângeroase: „Totul sub cer este într-un haos total; situația este excelentă.")

Această dialectică poate funcționa la orice nivel. Ca un exemplu pur ipotetic, să presupunem că ești un birocrat politic și că vrei să preiei controlul asupra unui departament de poliție, astfel încât să te folosești de polițiști ca de niște bătăuși personali. În mod normal, ar fi un lucru destul de dificil de realizat, fiindcă publicul s-ar plânge, departamentul de poliție ca atare este o instituție consacrată, cu reguli clare, și deja plină de oameni experimentați, loiali unei ierarhii existente, și pe care îi unește inclusiv faptul că le displaci sau nu au încredere în tine, socotindu-te un mic psihopat.

Dar există o cale: găsești un motiv pentru ca departamentului să i se taie din fonduri, forțând majoritatea acelor oameni dezagreabili să plece și să-și găsească alt loc de muncă, în timpul acestei crize fiscale dificile; acum străzile sunt invadate de infractori și totul este haos sub cer, așa că publicul indignat îți cere ție, ca politician cu putere de decizie, să finanțezi poliția și să restaurezi legea și ordinea; binevoitor, tu accepți solicitarea – de fapt, tu, un campion al poporului, îi dublezi poliției bugetul, angajând bătăușii aleși de tine și dându-le salarii generoase. Et voilà! Poliția este din nou mai mare ca niciodată, dar acum loială ție. Prin dezbinare, a apărut o nouă unitate.

În linii mari, stabilirea unei ordini noi, mai centralizate și mai stricte, este întregul scop al fiecărei revoluții. Tirania cu pumn de fier a unui Mao, a unui Stalin sau a unui Napoleon nu este un accident nefericit al unei revoluții bine-intenționate care să fi mers prost – este chiar *ideea acelei revoluții*.

Scopul revoluției Woke nu este „deconstrucția", fărădelegea și haosul social pentru totdeauna, ci reîntemeierea în forță a unei ordini noi și mult mai totalizante. Regimul managerial a intuit rapid că această ideologie, pe care a găsit-o azvârlită într-un colț mizerabil al mediului universitar (nici nu contează prea mult cine-i sunt părinții), reprezenta un instrument ideal pentru a-și distruge dușmanii și a-și extinde puterea de control, așa că a preluat-o oportunist și a adoptat-o ca pe un ciocan cu care să zdrobească tot ce-i stă în cale.

Wokeismul este îmbrățișat de regimul managerial – fără de care nu ar fi ajuns nicăieri –, pentru că face apel direct la interesul propriu al fiecărui sector managerial. Celor din inteligheția managerială, el le oferă domenii cu totul noi de politică publică, în care toată lumea trebuie să se bazeze pe cunoștințele lor codificate și pe competența lor specială. Celor din mass-media manageriale, el le oferă o misiune civilizatoare cu totul nouă, de a informa constant masele despre cât de înapoiate sunt și de a le corecta la fiecare pas. Filantropiei manageriale, el îi oferă noi cruciade nesfârșite pentru a atenua opresiunile infinite. Corporațiilor manageriale, el le oferă noi frontiere ale eliberării hedoniste, cu obiceiuri noi pe care să le vândă în chip de nevoi ale consumatorilor („îngrijirea de afirmare a genului" este foarte profitabilă!).

Și, cel mai bun lucru pentru statul managerial, el face ca o parte mult supradimensionată a populației, cu fiecare nouă pretenție expansivă la victimizare infantilă, să implore în mod constant statul tehnocrat și pe împuterniciții săi să intervină pentru a impune „dreptatea" și a gestiona urgența dreptului lor individual la „siguranță" în orice situație, în fiecare sferă a vieții și în fiecare interacțiune umană. De la locul de muncă, la relațiile romantice și de familie, până la starea lor emoțională și fiecare cuvânt pe care îl aud rostit sau citit pe internet.

Apoi sunt categoriile negre (https://en.wikipedia.org/wiki/Five_Black_Categories), burghezia reacționară, fasciștii clasei muncitoare și mijlocii, care acum pot fi etichetați și ca suprematiști albi și orice alt fel de „fobi", după care să fie bătuți, pe bună dreptate, și chinuiți și izolați, supravegheați și deposedați încă o dată, pentru bigotismul și ura lor deplorabilă. O, cât de strașnic revigorată a fost vechea și obosita luptă de clasă, pentru a oferi asemenea noi delicii morale!

Regimul consideră că ideologia woke îi oferă o nouă sursă convenabilă de legitimitate, într-un moment în care această legitimitate a fost amenințată: acum, fiecare sector al regimului este necesar pentru a asigura „echitatea" (egalitatea rezultatelor) între indivizi în toate privințele (justiție socială) și pentru a-i proteja de rău (opoziția în fața justiției sociale, adică a regimului).

Mai mult, acest lucru justifică din punct de vedere moral abandonarea completă a neutralității instituționale oficiale în raport cu opoziția politică față de regimul existent și în raport cu drepturile politice ale opozanților, pe care filozofia liberalismului, acum înlocuită, le impunea ca necesare măcar în aparență. Da, acest lucru înfurie opoziția, dar opoziția este slabă și timidă, iar acțiunile sale pot fi întotdeauna răstălmăcite pentru a se potrivi narațiunii alese și folosite pentru a o izola și mai mult. Combinate cu oportunitatea de a-și avansa impulsul revoluționar fundamental, aceste avantaje au făcut din wokeism probabil cea mai utilă evoluție conceptuală adoptată vreodată de managerialismul occidental.

Iar structura noii unități pe care managerialismul woke intenționează să o stabilească, dacă va avea succes în această fază a revoluției, este destul de clară. Contururile sale sunt evidente, de exemplu, în propunerea (https://www.politico.com/interactives/2019/how-to-fix-politics-in-america/inequality/pass-an-anti-racist-constitutional-amendment/) unuia dintre cei mai celebri teoreticieni woke din America, Ibram X. Kendi, pentru trecerea „unui amendament constituțional anti-rasist", care să declare neconstituționale „inechitatea rasială" și „ideile rasiste ale oficialilor publici", și „să înființeze și să finanțeze permanent [un] Departament al Antirasismului (DOA) format din experți instruiți oficial în rasism și fără numiri politice". Acest DOA ar fi „responsabil pentru verificarea prealabilă a tuturor politicilor publice locale, de stat și federale, pentru a se asigura că nu vor produce inechitate rasială; pentru monitorizarea acestor politici; pentru investigarea politicilor rasiste private atunci când inechitatea rasială iese la suprafață și monitorizarea oficialilor publici pentru exprimarea ideilor rasiste. DOA ar fi împuternicit cu instrumente disciplinare pe care să le exercite asupra factorilor de decizie politică și a oficialilor publici, precum și împotriva lor, dacă nu își schimbă de bunăvoie politica și ideile rasiste. Cu alte cuvinte: o nouă ordine de control managerial total, care ne supraveghează până și cele mai intime treburi și cele mai private gânduri neconforme cu linia oficială, aflată în grija unei suprastructuri permanente de „experți instruiți formal", care nu au fost aleși democratic și nu pot fi trași la răspundere.

Ar merge vreun guvern occidental atât de departe? Bineînțeles că guvernanții o vor face, dacă pot, pentru că ursului îi lasă gura apă după mierea aceea atât de dulce! De fapt, având în vedere că wokeismul s-a răspândit rapid dincolo de America, alte regimuri manageriale din Occident, cum ar fi Irlanda (https://www.persuasion.community/p/guilty-until-proven-innocent-in-ireland) (și întreaga UE), (https://www.nakedcapitalism.com/2023/07/the-european-unions-global-mass-censorship-regime-will-

soon-be-fully-operationalthe-natu.html)se grăbesc deja s-o ia înaintea Statelor Unite, începând să transpună în lege niște planuri tot atât de cuprinzătoare. Ceea ce n-ar trebui să ne surprindă; pur și simplu acesta este telosul managerialismului – chiar și al celui moderat, liberal. Ca și de Tocqueville, de Jouvenel a prevăzut direcția în care se îndrepta viața sub managerialism:

> *Unde duce totul, acest război nesfârșit purtat de Putere împotriva celorlalte autorități pe care societatea le regurgitează? Oare fălcile marelui boa constrictor al energiilor umane vor înceta vreodată să se închidă peste toți cei care, la rândul lor, folosesc aceste energii în propriul interes? Unde se va termina? Cum se va termina? Cu distrugerea tuturor celorlalte tipuri de stăpânire, în beneficiul unuia singur – statul stăpânitor. Cu libertatea absolută a fiecărui om față de orice familie și autoritate socială, o libertate al cărei preț este supunerea completă în fața statului. Cu deplina egalitate între ei a tuturor cetățenilor, egalitate pe care ei o vor plăti prin înjosirea lor egală în fața puterii stăpânului lor absolut – statul. Cu dispariția oricărei constrângeri care nu emană de la stat și cu negarea oricărei preeminențe care nu este aprobată de stat. Într-un cuvânt, se termină cu atomizarea societății și cu ruperea oricărei legături private care leagă omul de alt om, a căror singură legătură este acum robia lor comună față de stat. Extremele individualismului și socialismului se întâlnesc: acesta a fost cursul lor predestinat.*

Deși stăpânul maselor noastre atomizate nu se va dovedi a fi pe deplin recunoscut doar ca „statul", avertismentul lui de Jouvenel rămâne totuși valabil: punctul final al foamei revoluționare a managerialismului pentru control total este în mod necesar totalitar – totul în interiorul regimului, nimic în afara regimului, nimic împotriva regimului.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5, partea 6, partea 7 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/28/statul-terapeutic-si-pericolul-din-interior-convergenta-cu-china-partea-a-vii-a/) și partea 8 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/02/infantilizarea-si-sfarsitul-autoguvernarii-convergenta-cu-china-partea-a-viii-a/#more-3655).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal